

LETO XIX.

MARIJIN LIST. št. 7—12.

JUL. 8. 1923.
DEC.

Nevtepeno Poprijeta Devica Marija.

Življenjepis Blažene

Jezuškove Trezike.

Pobožen mesečen list. Vrejuje ga z dovolenjcm vikariata v
Dolnjoj Lendavi št. P. H. 48/1920.

KLEKL JOŽEF, vp. pleb. v ČRENŠOVCIH, Prekmurje.

Cena na leto 5 Din. Naročniki so deležni sada več jezernih sv. meš i
dobijo k listi brezplačno kalendar Srca Jezusovoga, če so zednim na-
ročeni na Novine i sirote. Če so pa samo na M. List naročeni, dobijo
ga za polovično ceno, letos za tri dinare. Cena toga snopiča za nenaročnike
5 Din. — Sirotam ga kúpíte bogatci, vas prosi Marijina ljubezen do Jezusa.

Pisma blažene Trezike svojima duhovnima bratama, dvema misijonarima.

I. Gospod nikdar ne žele od nas žrtve (aldova), štera bi presegala naše moči. Istina, ka je boži Zveličar našoj duši ponuženi kelih nam v vsjoj britkosti da čutiti. Če najdragše žele od nas, potrebujemo njegovo posebno, veliko ljubezen, ovak bi mogli z Njim praviti v ogradi njegove smrtne britkosti: Oča naj mine te pehar vkraj od mene. Ali včasi tudi pridenimo: Naj ne bo moja, nego tvoja vola. Tolažilna miseo je to, ka je boža Moč nateliko spoznala našo slabost, ka je strepetala, gda je kelih ovarala; tisti kelih, za šterim je teliko hrepnela.

Prečastiti Gospod, vi ste dobili najbolši deo, vas je Gospod posebno odebrao, ar je obrvim k svojim vüstam neso tisti kelih, šteroga vam zdaj ponüja. Neki Svetnik pravi: Duša ne svedoči te od bože dike, če Bogi dosta da, nego če dosta žele od Njega. Jezuš izvzetno ravna z vami. To šče, naj začnete že zdaj svoje misijonsko delo i po svojem trpljenji rešite duše. Ali je mogoče On sveta ne po svojem trpljenji i svojoj smrti rešo? Znam, vi bi radi svoje življenje dali za Njega. Pa je lahko mantrništvo srca menje vredno, kak preležana krv? Pa to mantrništvo je odsehmal vaše. Prav mam zato, gda pravim, ka je na vas lepi, Kristušovoga apoštola vreden deo prišo. (1895. dec. 26.) — II. Delajmo sküpnno za zveličanje duš. Rešavajmo tak duše i stem posvedočimo svojo ljubezen d Gospoda. Jütro tōga dneva — žitka je večnost. Tam vam Jezuš stoterokrat povrne tisto sladko veselje, šteroga ste se tū odpovedali. Zna On, kakši aldov ste vi doprinesli i ka je žalost vaših dragih vašo samo povekšavala. Pa i On je prestao to mantrništvo, naj more naše duše samo rešiti. Povrgo je svojo mater, vido je Blaženo Devico pod križom, vido je, kak je prehado meč britkosti njeno srce. Prosim Zveličitela, naj potolaži vašo dobro mater i vüпам se, ka to tudi včini. O či bi boži Zveličiteo pokazao tistim, štere vi zdaj zapüstite, tisto diko, štero za vas ma shranjeno i tiste nepreštete duše, štere do vas sprevajale, gda se v nebo zdignete: že zdaj bi bili poplašani za tisto bolezen, štero njim zroküje ločitev od vas. (1896). III. Prosim vas, zmolite za mene vsaki den to molitvico, v šteroj je zapopadena vsa moja žela: *Moj smileni nebeski Oča! Na Jezušovo sladko Ime, Bl. D. Marijo i vse — Svetnike te prosim, vüžgi v srci moje sestre duha svoje ljubezni i daj njoj to miloščo, da Te po njej i drugi vsikdar bole ljubijo.* Prosim vas, zvršavajte to molitev te tudi, čeravno me Gospod naskori k sebi pozove. Ar i v nebi bom mela tudi samo to želo, kak sam jo na zemlji: naj ljubim Jezüša i naj Ga i drugi po meni zljubijo. (1896, febr. 24.) — IV. Jedino edno želem. Naj bo boža sveta vola. Priznam, da če nebi mogla v nebi delati za njegovo diko, bi raj ostala v tom zemelskom pregnanstvi. — V. Popevajte božo smilenost. V popunoj svetlosti se blišči pred vami. Vi radi mate sv. Augüština, sv. Magdaleno, tiste duše, šterim je dosta odpüšćeno. Ar so jako ljubile. Jaz je tudi rada mam, ljubim njihovo pokoro, posebno pa njihovo ljubečo srčnost. Če Magdaleno gledam, kak se podstopi priti pred Šimönove goste, kak se detekne nog molbevrednoga Vučitelja i je z suzami moča, čütim, da je na dni svojega srca zarazmela ljubezen i smilenost Jezüšovoga Srca i Gospod ne samo ka njoj je drage vole odpüsto, nego po dari bože zavüpnosti jo pripelao na najvišiši vrh molitve. Brat moj, odkar sama tudi čütim ljü-

Predgovor.

Pred šestdvajsetimi leti, gda sem podpisan grešen duhovnik prvič stopo pred boži oltar i začno pasti duše svojega slovenskoga ljudstva, je vehnola najlepša rožica Francuškoga orsaga. I dihek te sūšeče so rožice je napuno svet i je priplavao tūdi do tišinskoga svetišča, gde sem se zaročo z Jezušovim Srcom po prvoj svetoj meši, da bom delao samo za Njega. Dišec te francuške rožice je naprijetnejše omamo mojo grešno duše l. 1897. sept. 30., gda se je ta rožica posušila, popolnoma povehnola. Te den je vmrla po deteti Jezuseki zvana sestra Terezija, karmeličanka, v Lisieuxi na Francozkom. Dva meseca prle sem zvršo prvo svojo sveto mešo. Njeno trpljenje i njena smrt mi je spravila milošče na celo duhovniško življenje, a posebno me je pomogla njena priprošnja, gda sam stopo v dvajseto leto svojega mešništva i srčnomilo poželo neko duhovno miloščo. Ka sam po vngoletnih borbah ne mogo dosegnoti, sam dosegno po njēnih priprošnjah v par mesecih. Zaistino spunila je nad menov tūdi kak i nad drugimi neštetimi ta ljubka zaročnica Jezušovoga Srca svoje obećanje: „V svojem nebeskom blaženstvu tūdi hočem dobro delati na zemlji. Po smrti bom rože dežila na zemljo.“ *Živela je ta sveta nūna za sv. katoličansko Matercerkev, predvsem pa za njene duhovnike.* Tei so dobivali po njenom angelskočištom, požrtvovalnom, Boga popolno ljubečem življenji, velikom trpljenji po njenoj ranoj smrti, pač po njenom celom v te namen darūvanom bitji milosti, ka sami ostanajo pravi namestniki Jezušovi, druge pa k Njemi pripelajo. To so više omenjene francozke rožice: Te so zadišale vsem dušam celoga sveta i te krepile, predvsem so pa razširjale svoj duh v svetiščah okoli tabernaklov, gde se zbirajo drugi Kristušje, kak je zvala sv. Magdalena. Paciška-duhovnike. Te rože so bile v prvoj vrsti tem namenjene, da bi se po njih spunile žele pobožnih starišov letos med blažene prištete Terezije, ki so v kipečoj gorečnosti prosili od Boga sina misijonara — i neso ga dobili. Dobili so pa več. Dobili so hčer misijonarsko, ki je po jakostih svojega svetoga življenja i blažene smrti misijonarila v jezerih i jezerih duhovnikah i misijonarah. Med temi sem tūdi jaz grešnik. Naj se svetici zahvalim za sprošene mi velike—,

prevelike milosti, sem se odločo že pred petimi leti, da, popišem njeno življenje za naš misli narod.

I gda dužno svojo zahvalo stem spisom ščem svetici izraziti, mam edno vročo, preveč vročo prošnjo do mojega ljudstva i ta je, da naše dijake, posebno one, ki so pozvani na duhovniški stan, dostakrat zročite blaženoj Jezušekovej Tereziji v obrambo i jo prosite, naj nadalesipavle svojih nebeskih rož milosti na našo mladino, na vse duhovnike, posebno naše i podpisanoga grešnoga duhovnika. S temi rečmi sem naznano, dragi naročniki, zakaj dobite v M. Listi popisano življenje Jezušekove blažene Terezike.

Črensovci, 1923. okt. 15. na den sv. Terezije, štere duhovno dete je bila blažena Terezija.

KLEKL JOŽEF

vp. plebanoš.

Držina blažene Terezije.

Letos, aprila 29. so slavno vladajoči sveti oča XI. Pij, rimski papa med blažene prišteli po Jezušeki zvano Terezijo sestro, nūno karmelskoga reda, ki je kratko a sveto živila i vmrla v Lisieuxi na Francozkom. Pri toj slovesnosti je nazoči bilo: 9 kardinalov, eden patriarh, vnogo érsekov i pūšpekov (nadbiskopov i škofov) celi diplomatski zbor i presrečna rodbina blažene. Pri tom vštetji med blažene je nadvsem to za povdarjat, ka je svetica z nami živila i v našem časi i vmrla. Rojena je najmre komaj l. 1873. i se že blišči na naših oltarah kak svetica. Naša vrstnica je bila. Mi se borimo še z smrtnimi grehi i smo v nevarnosti večnoga pogūbljenja, ona pa ne samo ka je rešila svojo dūšo, nego ovenčala jo je še v par kratkih letah z slavov svetnikov. Kak to? Zato drage dūše, ar je ona živila za Matercerkev, za njene sluge, duhovnike. Te žitek se najbolje dopadne Jezušu, ar njemi té reši največ dūš. V tom leži zrok, ka je tak rano mogla priti do časti svetniške. A zednim je to tūdi opomin za vse nas i kažipot ka nam je začeti, če ščemo premagati svoje strasti, se ščemo vtrditi na poti jakosti i si sprositi tisto smrt, štera nas reši ešče vic ali purgatoriuma. Živeti moramo za Jezušovo sv. Matercerkev. Moliti moramo za njo, delati za njo, trpeti za njo, k prečiščavanji hoditi za njo, dare davati za njo. Vse za njo! Vse za Matercerkev, naj se ta zvisi, naj pride do zmage, to je naj njeni navuki prehodijo i oživejo vse dūše, vsa njihova opravila, pač

tok celoga sveta. Jezušovo naj bo vse. To pomeni živeti za Matercerkev, za njene slugе. I to življenje je zato najdopadljivejši Jezuš, ar je to ponovljenje samoga njegovoga življenja tak na zemlji kak v oltarskom svestvi. Maticerkev je društvo v nebo pozvanih duš, šterim sveti edno sunce: katoličanska vera i štere hrani pa napaja edno jelo i pijača: Jezušovo sveto telo i krv i štere krepí, ozdravlja i oživlja edno vrstvo: sedmera svestva i štere čuva edna vojska: Jezuš v nebi, njegov namestnik, sveti oča, rimski papa pa na zemlji. Naj se to Kristušovo nevtepeno društvo more nastaviti, je Sin boži na svet prišo, je živo i vmro za nje i samo za njé. Drugoga cila je Jezuš ne meo na sveti. Drugoga niti v oltari nema. Že skoro dvejezerolet se samo zato zdržava na naših oltarah, naj čuva, brani, vodi, hrani i reši svojo cerkev, to je naše duše. V Kristušovo srce se potopizato listi, ki žive za Matercerkev i spuni njegovo prvo i zadnjo to je jedino želo: duše rešava. Zato je tak ljubljeno pred Zveličitelom živeti za njegovo sveto Matercerkev. Duša, od štere te spisek na svetlo dam, je to včnila, zato je tak hitro premagala telo, svet i hūdoga duha pa vsela na nebeski prestol, da tam kraljuje na vse veke.

Pa glejmo njeni žitek. Glejmo, toga začetek, njene stariše. Oča njeni se je pisao *Martin* Ludovik Jožef Stanislav, i je rojen l. 1823. aug. 22. v Bordeaux-i na Francuškem, gde je njegov oča viteški a bogaboječí kapitan bio. Očo blažene je krsto sam bordeauxi nadškof (éršek) D' Avian, svetoga živltenja mož, ki je starošom te lepe reči nazvesto od sina: „Veselite se, to dete je Gospodov zvoljenec.“

Gda je dvajseti let star bio blažene požnejši oča, se je napoto v Švicarsko na goro sv. Bernata, ka bi stopo v oster red cistercitov. Pa čistoga mladenca prošnjo so zavrnoili.

V Alenconi je živela v tom časi pobožna, čista dekla *Guerin* Zelia gospodičina, štera bi z hrepenečov dušov rada stopila med vsmiljene sestre, — i ne je bila sprejeta. Njeno sestro so sprejele nūne po Marijinom Pohodjenji zvane — njo ne. Kak čūdna so boža pota; oba čistiva i nieden ne sprejet v samostan. Bog jiva je v zakon pozvao, naj pokaže sveti ka se v zakon z čistostjov mora stopili i naj mesto njidva nedužnosti dobi več nedužnosti. Martin Ludovik i *Guerin* Zelia, starišje blažene Terezije, sta l. 1858. jul. 12. zdaniva v Alencomi v Marijinoj cerkvi. Mož bi rad pelao deviški zakon, — žena pa, ar ne mogla stopiti v samostan, se nakanilo, ka dosta dece šče meti. Tei naj bodo v kloštri mesto nje! Etak je najmre molila pred zakonom: „Moj Bog i Gospod, ar sem ne vredna, da bi smela biti kak moja

šestra, tvoja zaročnica, stopim vu vezi svetoga hištva, naj *spunim tvojo sveto volo*. Ali te *mi daj dosta dece, ka vse tebi posvetim*."

I dobila je na svojo stran tudi moža.

I on je spoznal, da Bog od njega ne žele njegovo, nego *njegove vnoge dece devištvo*. Podao se v božo volo i odgojili sta ta stariša *devet lilij za nebesa*. Devetero dece sta imela, štirje so v gingavoj mladosti šli že v nebesa, pet jih je pa stopilo v karmelski i po Pohodjenji D. Marije zvani red i se tū odtrgale kak odrašene lelije za nebesa. Imena njuva so: Marija-Lujza, Marija Paula, Marija-Leonie, Marija Lena, (v polpetom leti starosti je vmrla) Marija-Jožef-Ludovik, Marija-Jožef-Ivan, (oba vmrla par mesecov stara) Marija-Celine, Marija-Melanija-Terezija (tri mesec stara vmrla) i *Marija-Franciška-Terezija*. To zadnje, deveto dete je naša svetnica, od štere pišemo. *Rodila se je l. 1873. januara 2.* Komaj petdeset let bi bila stara če bi živela i že je nebeska svetica. Mesto njé so štarišnje dečka čakali, ar bi jako radi ednoga duhovnika meli, šteri bi postao misijonar i Kristuši spravla uboge pogane. Pa na videz dober Bog ne jih je poslühno. A samo na videz, ár poistini je ta deklica postala misijonarka, na štere prošnjo, i po štere svetom življenji i junaškoj smrti je ne eden, nego na stotine i jezere duhovnikov i misijonarov rešavalo i bo rešavalo zgubljene duše tak poganov kak krščenikov. Zaistino tū se je tudi zgodilo, kak sv. Bernad pravi, „ka če Bog tisto ne more dati, ka se prosi od njega, več da.“ (In Quadr. S. 5. n. 5.)

Pa želite znati, slovenski starišje, kakši so bili, kak so živeli starišje blažene Terezije? Nakratci, glejte, etak. Mela sta teva stariša jako dosta trpljenja, a proti *niednōmi nesta zmrgūvala*. Zorja jihva je *skūpno* najšla pred oltarom, skūpno sta hodila k sv. obhajili. Vsaki post i petek sta po cerkvenom predpisi verno zdržala, ka njima je pa časa ostalo od sv. meše, poslūšanja predge, večernice, tistoga sta obrnol na *čtenjé svetih, pobožnih knjig*. Molitvi sta vsikdar skūpno opravljala z decov, kak njihov oćak Martin kapitan, ki je tak goreće znao Oćanaš moliti, ka je do suz geno svoje poslūšalce. Jakosti starokršćanskoga časa so krasile to hišo i ćeravne je postala premožna, potrata i gizda v ničem v njo nese priselila.

Z kakšim duhom je bila puna mati blažene Terezije, najbolje posvedoćijo njene reći, gda njoj je dober Bog deco k sebi vzeo.

Etak je spregovorila po smrti štrtoga deteta: „Ćetvero svoje dece — piše — sem že v dobro mesto spravila i ostala tūdi, ja ostala tūdi se preseli v nebesko domovino, a bogatejša vu zaslū-

ženji, ar de več trpela, več se vojskūvala . . .“ Ta mati je znala ka je i zakaj je zakon, znala je, ka je samo zato, naj dūše v nebo spravlja. Mati krščanska, misliš ti tūdi tak?

Pa glejmo še to familijo. Pobirat so prišli v to hišo za misijonare, sirote i drūge dobre namene. Ka mislite, je ta familija za dār dala cono? Ne. Ne, nego *veliki deo svojih dohodkov* je darūvala na misijone, sirote i drūge dobre namene. V nabiralci je gledala siromaškoga Jezusa, ki prosi za svojo Matercerkev i dala, obilno njemi je dala. Betežnikom pa ne samo ka sta dāre dala, ešče dvorila sta njim v betegi. Nateliko milostiven je bio oča blažene, ka je ednok pijanoga delavca z ceste zdigno, ga domo pelao, njegovo šker za njim neso i ga proso, naj ne preklinja. Se zna, da ga je bogao té. Toga moža je ne bilo sram, skem koli je šo v družbi, pred cerkvov glavo odkriti, Jezusa počastiti, dūhovnika pa pozdraviti i drūgo dobro včiniti. Ednok je srečao na ednom kolodvori betežnika z velikim betegom, šteri je toga že skoro na smrt zmučo, penez pa siroče ne melo, da bi domo mogo odpotūvati. Na koj gene pri pogledi té nevole Martina ljūbezen do bližnjega? Odkrije si glavo, v kranščak vrže nekaj penez pa ide med potniki okoli prosit za nesrečnoga. I dobo je teliko, da se njemi je betežnik jočič zahvalo na bogatom dari i še na bogatejšoj ljūbavi.

Leta 1871. je odao Martin svojo trgovino z dragulji (zlato, srebro je odavao) i kūpo si je novo hišo, v šteroj je delao ščipke zvane „point d'Alencon“. Čipkarije se je njegova žena že prle lotila.

V toj novoj kūpljenoj hiši je rojena naša svetica l. 1873. jan. 2. kak smo že više popisali; okrščena je pa jan. 4. v Marijinoj cerkvi. Pri sv. krsti so njoj dali ime: *Marija-Franciška-Terezija*. Vsakomi deteti sta dala teva stariša tūdi Marijino ime, naj počaštita našo nevtepeno, predobro nebesko mater. Tomi zadnjemi tūdi. A pravo ime njemi je bilo: Terezija. Toj svetici jo je mati štela posvetiti z pomočjov bl. D. Marije i sv. Franciške, Terezija je mogla ostati. Pa je v nevarnosti bilo že to ime. Mala rožica je najmre hitro zbetežala i se je bližala smrt že proti njej. Mater-na tetica, nūna, njoj je te tanač dala v toj žalosti, naj obljūbi sv. Ferenci, ka de jo po njegovom imeni za Franciško zvala, če ozdravi. Pa v Boga popolno se vūpajoča mati je etak odgovorila nad zibelkov betežnoga deteta: „Samo te obljūbim to sv. Ferenci, če mi vgasne že zadnji trak vūpanja“. I njeno vūpanje je zmagalo. Dete je ostalo, ostalo njemi je tūdi ime Terezija i mi z veselin srcom čaštimo po božoj sladkoj dobroti na naših oltaraj

že drugo Terezijo i dobivamo po njeni priprošnji neštete, ešče čudovite milosti. O ve samo do l. 1913. to je v šestnajsetih letaj po njeni smrti je napisanih osemsto štiridvajseti čudnih milosti, štere je dober Bog sipao na té grešen svet na prošnjo blažene Jezušekove Terezike.

Samoživljenjepis blažene Terezije. Njeno detinstvo do materne smrti.

Kak patrona blažene, velika španjolska svetica, sv. Terezija je mogla sama popisati na zapoved svoje prednice svoje življenje, tak i naša blažena Terezika. To pa vse po božoj volji, naj vidimo krasne jakosti i je nasledujemo.

Svoj življenjepis začne blažena stem, ka naznani, zakaj je pozvana v samostan. Ne zato, pravi, ar si je to milost zasluzila, nego ar jo je dober Jezuš sam pozvao po svojoj smilenosti, komi samomi ma zahvaliti tudi svoje svete stariše, i osmero čiste bratje. Ateka i mamiko je jako — jako ljubila. Gđa jo je mati kárala, ka če ne de vrla, pride v pekeo, je odgovorila, ka bi mamiki na krilo zletela i te bi jo Bogec ne vúpali vkraj od njé odtrgati. Mamiki je z ljubezni celo smrt želela. I gđa jo mati kárala, zakaj bi rada bila, ka bi mama mrla, njoj je odgovorila: „To sam ti samo zato pravila, naj v nebo prideš i si mi lejko ne sama pravila, ka človek samo te pride v nebese, če vmerje?“

Tri leta stara je tak gučala. Živela je v svetoj družbi, štera jo je zmérom na Boga opominála, zato je tudi vsigdar na Njega mislila že od gingave mladosti. Kak srečno je dete, štero ma takše stariše, takše odgojitele. O jezerokrat nesrečno je pa, štero mesto Boga čuje od vraga i njegovih djanj.

Najvekšo falingo včinijo stariše stem, če pogreške, preslopke svoje decé zagovarjajo i prikrivajo. Dete more spoznati svojo falingo i se je ogibati. To ponižanje je fundament pridoče poštenosti. Malo Tereziko je tudi po toj poti vodila dobra meterna i rodbinska roka. Ednok je sestro Celino sūnola mala. A taki zatem beži k materi pa spokorno pravi: „Mamika, sūnola sam Celino, ešče sam jo vdarila, ali več to ne včinim.“ Drugikrat je po nepazljivosti tapeto raztrgala. I tečas to blaženo detece ne melo miru, dokeč ne ovadilo svoje falinge oči. Kak veliki grešnik

se postavi pred starejšo sestro Marijo pa njoj spravi: „Prosim te povej ajteki, ka sam tapeto raztrgala“.

— Oča jo je nezmerno rad meo i jo je za svojo kraljico zvaol. Svetoga starčeka je posebno veselilo, če ga je detece kúš-nolo. Ednok se je ravno hujckala pa je oča šo proti njej i njej pravo: „Mala moja kraljica, pridi i me kúšni.“ — A mala se je zafrdocnola i oči odgovorila: „ajtek pústi me pri meri.“ To je čúla sestra male, Marija. Taki je malo pokarala za nepošten odgovorov, šteroga pa je oča ne čúo: „Ti mala lagoja dekla, pa si smela z ajtekom tak gučati?“ Več je ne trebelo. Taki je skočila doli z hujckance, z velikim jočom bežala za očom i prosila odpúščenje, štero je túdi zadobila: — Ednok jo je mati štele kúšnoti v posteli; a naj je ne bi, se delala, da spi, pa ne je. Sledkar je celo pod pokrovec skrila glavo i pravila: „Neščem, da bi me sto vido.“ Mati jo pokara za nepokorščino i ide vó z sobe. A le hitro pribeži za njov detece v dugoj spalnoj robači, štera se vlekla za njov, poklekne pred njo i jo jočič prosi: „Mamika, jaz sem lagoja bila, odpústi mi!“

Tri leta staro dete je bilo takše, ar so je starišje v božem strahi odgájali.

Milost boža je túdi posebno vodila to nadužno dúšico. Gda drúga deca v toj starosti še navadno nevejo, ka delajo, je v tom angeli že začelo kliti semen redovniškoga pozvanja. Gda se je starejša sestra Paula odločila, ka nūna bo, se je túdi mala odločila, čeravno to ešče te ne razmila, ka je samostan, odločila se je i v sebi pravila: „Jaz bom túdi nūna.“

O kak genljive so njene reči, gda popiše té dogodek. Etak se glasijo: „Draga moja sestra, tvoj zgled vidivši, je začela moja dúša túdi hrepeneti po kúši Zaročnika devic.“

Gda je starejša sestra Leonie k prvomi svetomi obhajili pris topila, je to malo detece z svojov sestroy delilo veselje. Radúvala i veselila se je, kak da bi ona bila prvič pri Jezuší. Kak lepa, čista ljúbezen do sestrice i túdi do bližnjega se je pokazala té den v toj srečnoj hiži. Edno siromaško deklico so vzeli Trezikini starišje té den v svoj dom k hčerki Leonie-i, jo oblekli i pogostili. Ta sirota je sedela na prvom mestí. Krasna krščanska ljúbezen! Jo nasledúje što izmed bogatcov dnesden? O ne zaostanimo, ne zaostanimo za tov pravov krščanskov hišov pri naših gostúvanjah, krstitjah i drúgih slovesnostih! Iz sirot se ne spozabimo!

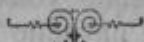
Svetica prizna, ka gda je še malo dete bila, je mela v sebi gizdo, sebičnost. Ednok njoj je mati smehom spravila: „Trezika moja, če kúšneš zemljo, dobiš krajcar“

A té mali stvorček, komi se ne bi trebela dosta prigibati do zemlje, se je vtežno i ponosno, gizdavo odgovoro: „Ne mamika, ne včini, rajši naj nemam nikdar krajčara.“

Ednok so šli vō na vesnico na obisk. Mati je zapovedala, naj malo v takšo obleki oblečejo, ka njoj golih rok ne de vō vido. A mala si je pa gizdavo mislila: „pa bi dosta lepša bila, če bi nosila obleko z kratkimi rokavi.“

To gizdo, štero vsako dete nosi v sebi, je vzgoja dobrih starišov ztrebila, dete je napredūvalo v popolnosti.

Od triletnoga deteta piše dobra mati, ka je nosilo čislo i telko zrn ž njega dopūstilo, kelikokrat se na den *zatajilo*. Tak, v ranoj mladosti se mora začnōti zatajūvanje. V toj dobi je že detece Trezika znala povedati, ka je Jezuš lejko v maloj hošitiji, ar je vsegamogočen Bog, ki ka šče, to napravi. V toj dobi je dobila od dojke za dar kokota i kokoš. Kokota je taki dala sestrici Celinei i ljūbljeno sta se ž njima igrale pri peči. V ranoj mladosti naj se vči dete na darovitnost i složnost. Sledkar bo to dosta, dosta pripomoglo k blaženomi. hišnomi miri. Kakše ščemo, ka bi naša deca bili, gda odrastejo, tak je moremo od gingave mladosti včiti i z peldov podpirati.

Materna smrt. Prva spoved. Sladki večeri. Žalostno videnje.

Štiri i pol leta je bila stara Trezika, gda je mater, to dobro sveto ženo zgūbila. Gda je mati na smrtnoj posteli ležala, je Treziko z sestricov Celinov odpelala k sebi edna sorodnica. Deteti sta čakali na molitev. A ne je bilo. Te sta gospo opomenole, ka sta še ne molile. Ta jihvi v edno sobo odpela, kje bi naj molile, sama pa odide vō. Gda je odišla, sta si malive zgučale: „Ona je ne takša kak mamika; mamika je vsigdar z nama molila.“

Kakša ljūbezen je gorela v srcih teh deklic do matere, kaže te dogodek. Celine je dobila breskev za dar, a ne jo je pojela. Treziki je v vūho pošepetnola: „Ne pojeve jo, nesive jo mamiki“, A mamika zemelskoga sada več ne mogla vživati. Čakala je na nebeski večno lepi tečni sad. Spovedali so jo i njoj podelili slednje mazanje. Detece je genljivo pazilo na vse, klečalo i pomilūvolo očo, ki se britko jokao za ženo. Po smrti žene jo je vzeo v naro-

če i njej pravo: „hodi i kušni obsledijim svojo sladko mamiko“. Kušnola jo je i poglednola tudi drvo, (trügo), malo je jokala i nezmerno tužna bila. Sama piše: „Te sam šče mala bila i sam mogla glavo zdignoti, da vidim celo trügo, a kak velika i neskončno tužna se ni je zdelala“

Mati blažene Terezije je 46 let stara bila, gda je vmrla. Vmrla je l. 1877. aug. 28.

Za 15 let je Trezika pri ednoj drugoj škrinji bila, pri drveji dne sveto živoče nüne, po sv. Tereziji zvane *Genoveve*, štera je ustanovila kloster lisieux-ški, v šterom je živela i vmrla naša svetica. Od te trüge piše svetica, ka se njoj tak prijetno smeje i ka za minlive reči več ne toči skuz, ar jo je trpljenje že dozorelo. Trpljenje jo je dozorelo. Zaistino trpljenje, štero se je že v gingavoj mladosti začelo pri toj blagoj duši. Štiri i polleta stara zgubi mater. Kak piceki brez kvočke se stisne petero sestic vkup po sprevodi i se žalostno poglednejo. Smilenoga srca dajka na dve najmenšive se zgledne i pravi: „Sirotike, nemate več matere.“ Celine se na to vrže v naroče sestre Marije, i njoj pravi: „Ti bodi moja mati.“ Trezika bi tudi to mogla včiniti. A naj ne razžali druge vekše sestre Paule, se toj povisne okoli šinjeka i njoj pošepetne: „Meni pa bodi Paula, ti mama.“

Štiri i polleta staro deklico je materna smrt popolnoma potrla. Vesela, celo sprevedna deklička je postala boječa, mučeča i tak občutljiva, da če jo je što samo pogledno, že je v potokah prelevała suzé. Če se dober Bog ne bi poskrbo za to siroto, bi vmrla od žalosti. Sama to prizna z temi lepimi rečmi: „O če ne bi dober Bog te pusto trake svoje ljubezni na malo belo rožico, — mislim — da se ta nikdar ne bi bila vkoreninila v s skuzami namočenoj zemlji suzne doline.“ A dober Bog se je poskrbo za svojo rožico. Po njegovej božoj voli je njeni oča Martin zapusto Alencon, i se preselo v Lisieux, gde je prebivala pobožna družine Guerinova, ki je pokojne žene vujec bio. Tü je dete prišlo v lepi ograd k rožam, poslušalo je ptičje popevanje z ocom se sprehajalo i njegova duša tužna se je zvrčala. Pá se je začelo veseliti življenji. Tü je je navčila Paula tudi čteti. Prva reč, štero je znala prečteti, je bila „neba.“ Ednok je z ocom prišla do samostana karmeličank. Té sveti mož je najprej redno obiskavo Jezusa v olt. Svestvi i Ga molo. Ednok Ga je obiskao v ednoj, drugoč v drugoj cerkvi. Gda Ga je pri karmeličankah, je pravo svojemi deteti: „Glej, moja mala kraljica, za temi gostimi mrežami svete nüne živejo, štere vsigdar molijo Boga. Za devet let je to dete že ž njimi vred ljubilo i molililo tü dobroga Boga. Z vso ljubeznostjov je osipao tü dober oča Treziko, svojo kralji-

co, ki ga pa tudi za svojega kralja zvala. V njegovej družbi je dete postalo vsikdar svetejše i vidilo povsod nebo, dobroga Boga. Sama piše: „Za pregnanstvo sam mela zemljo, na nebo sem mislila.“ Ednok je torto dobila od sestre a ta se je razdrobila. Njeni odgovov na to je bio, ka pravo blaženstvo je samo v nebesaj doma. Ednok je bila Trezika vōni na travniki. Zaoblači se naédnok i vdari ne daleč od nje. A ona ni piknjice ne se je zbojala. Zakaj? „Čutila sam, ka je dober Bog neposredno v mojoj bližmi.“

Srečno detece, štero v tak gingavoj mladosti misli samo na Boga. I vsako deto je lahko tak srečno, če ma stariše, kakše je to melo. — Šest let stara je bila pri teh dogodkah. Od té piše té lepe reči: „Kak sam rasla, je rasla v mojoj duši i ljubezen do dobroga Boga; znova i znova sam Njemi darūvala svoje malo srce, kak *sem se to od svoje matere navčila*; na tom sem bila, da se vsako moje djanje dopadne Jezusi i da ga kak ne razžalim.“ I ka je držala svojo reč, prizna sama. Samo ednok jo je skūšnjava premotila. Dekla je nekšo šalo mela ž njov, ka njoj je skrila svečo, štero je štela na svoj na oltarček vužgati. To jo je razburkalo, z nogov je vdarila po podi i razburjena kričala proti dekli: „Viktorija, vi ste lagoji.“ Dekla njoj zdaj pokaže svečo, z šterov njoj je veselje štela napraviti. A kesno je že bilo, nepotrpljivost je doprinešena. I za té mali prestopak je dete bridko jokalo, ka je Jezusa razžalilo i močno oblūbila ka to več nikdar ne bo.

Zatem je šla k prvoj spovedi. V spovedniki je samoga Jezusa gledala. Ar je mala bila, je stala v spovedinici i spovedniki v oči gledajoč je povedala svoje grehe. Te so njej naložili pokoro i njoj dali v navuk, naj z notrašnjov pobožnostjov časti Bl. D. Marijo. Na to so njoj blagoslovili čislo i jo odpustili, ona je pa z takšim blaženstvom zapūstila spovednico, kakšega ešče nikdar ne čutila. Dobljene miloste je dugo obdržalo v svojoj duši, pač vsigdar i odsehmao se svakši vekši svetek spovedala. Té spovede so jo z najčistejšim veseljom napunjavale. — Kak je svetke posvečūvala etak popiše: „Te dneve nesam na zemlji, nego v nebi preživela. Posebno sam ljūbila telovsko procesijo. O kak blažena sem bila, ka sem smela rože toriti pred G. Jezusa nogé! Visiko gor sam je lūčala i nikdar nesam bila srečnejša kak če sam opazila, ka so se raztrošene partice mojih rož doteknole mostrancije.“

Vsako nedelo i svetek je ta familija bila pri sv. meše i predgi. I ar je daleč sedela od predganice, kda se je predga za-

žela, je šla na sred cerkve i tam stoječ poslušala cela rodbina bože reči. Gđa je od sv. Terezije bila predga, njoj je stari oča pošepetno: „Mala kraljica pazi jako, zdaj od tvoje patrone gučijo.“ J dete je pazilo, kak najbolje je li moglo, a vendar ne se moglo zadržati, ka ne bi oče gledalo, koga so bože reči tak prehodile, ka je jokao nad njimi i si dūšo puno z blaženstvom iz drūgoga sveta. Gđa je nedela ali svetek mino, je žalostna postala Trezika, ar „je hrepenela po pokoji nebe i poželega si je nebeskoga varoša večno nedelo.“ Neba, to je bila njena stalna miseo. Ednok je zvezdatno nebo gledala i na njej vidila broj zvezd, šteri je kazao litero T. Oči na to etak pravila: „Glej, ajtek, moje ime je že spisamo v nebesa.“ Neba, neba! To je bila njena prva i zadnja žela! I kak rano se je ta spunila! Poslušanje svetih navukov jo je potrdilo v tom strmljenji. Vsaka Jezušova reč jo je tesnej prikapčila k nebi. Od predg to plše: „Prva predga, štero sem zarazmila i štera me je globoko genola, je bila od bridkoga trpljenja Gospoda Jezušā i polšest let sem bila te stara i odteh mao sem zarazmila vsako predgo i okusila v njih skrito sladkost.“

Ka je pa delala ta familija po večerah? Dobro poslušajte, ka piše svetica? Najobprvim so se malo razveselili z kakšov nedužnov igračov, zatem so čteli cerkvene obrede (ceremonije) i drūge hasnovite knige, zatem so pa šli gor v spalnico, *pokleknoli i skupno zmolili večerašnje molitve*. Trezika je vsigdar pri oči klečala. Od te molitvi piše: „Če sem na očo poglednola, sam znala kak molijo svetniki.“ Zatem jo je Paula djala v posteo i malāna tečas ne zaspala, dokeč ne dobila povoljnoga odgovora, ka je té dēn dober Bog ž njov zadovolen bio. Drūgoga odgovora pač nikdar ne dobila.

Na konci leta je dober oča davao dare deci po oponašanji. Od toga obdarūvanja etak piše: „Kak mi je bilo malo srce, dokeč neso nad menov spregovorili sodbe i dokeč je moj kralj ne koronao pred zbranov familijov moje trūde i me odlikūvao. Slednjo sodbo sem tūdi za nekaj takšega mislila.“

V največšem blaženstvi z dobrim Bogom zdrūženo je živila ta familija. A ravno zato, ar je boža bila, je mogla v obilnosti dobiti največši boži dar: križ. Na té dar je dober Bog po našoj svētici pripravo to sveto familijo.

Dober Bog po trpljenji čisti vse svoje dūše, po velikom trpljenji pa svoje velike, svete dūše. Dūšo svetoga hišnoga gospodara, Martina je tūdi po velikom trpljenji šteo olepšati, da jo more zraven pripelati v lepa nebesa. A to trpljenje je Treziki v nekoj

prikazni naprej naznano. Dol z okna je gledalo dete i vidilo je očo kak ide po poti v ogradi. A vidila ga je tak tužnoga, spotrtoga, z trpljenjom napunjenoga, da je na ves glas zkríčala: „ajta, ajta.“ Še en hip je trpela prikazen, zatem pa preminola. Sestre so začúle krič i prišle k maloju pa jo pitale, ka je. Pove njim, ka je ajteka jako tužnoga vidila tū po poti iti pred njov. One so jo dolgučale, ka to se njoj samo tak blenckalo pred očmi, ve je ajtek zdaj ne doma, nego v Alenconi, pa so njoj priporočale, naj si to delo z glave zbije. A ne si ga je mogla. Pred njov je stao te mož bolečin, dober oča še te, kda je že blūzi smrti svoje življenje pisala. Te sveti staret je mogo vnogo, vnogo pretrpeti, predno je zadobo presvetlo nebesko korono. Leta 1888. so njem kotrige edna za drūgov odrevenele i nazadnje njemi je žlak pokvaro ešče razum. Sveti staret je tri leta bio izvročen v oskrbo tūjih ljūdi, on dober hišni oča, ki je tak sladko ljūbo svojo familijo i tak veliko blaženstvo vživao vu njej. Takša so boža pota. Naj vez, štera je obstojala med detetom i očom dober Bog razráji i obe tesnej prikapči k sebi, je s tov prikaznijov pot pripravljao svojemi nameni. I ka bomo znali, ka pomeni ta vez, prečtimo reči svetice, iz šterih sija njena ljūbezen do oče: „Neki den je ajta na lestvici stao, k šteroj sam se jaz naslonila. On mi je pravo: Idi malo dale vkraj, moja mála kraljica, ar če spadnom, te vkūp poderem. Dūša se mi je pačila proti toj misli, pa sam se ešče bole naslonila na lestvico, celo krčevito sam jo obinola i si mislila: Če ajtek dolspadnejo, jaz naj ž njimi vred vmrem i mi ne de trbelo njuve smrt preživeti. Nemam reči, nemam izraza za tisto ljūbezen, z šterov sem obdajala očo! Z svetim občūdūvanjom sem gledala na njega!“ I to močno vez ljūbezni je še močnejša boža lūbezen razvezala: dete je prišlo v samostan brez oče, oča pa ostao vu velikom trpljenji brez deteta med svetom. Zakaj? Naj se ta začasna ljūbezen spopolni i se večno žari v nebesah.

Od morja to diše svetica: „Šest ali sedem let stara sem bila, gda sem vidila morje. Veličastna njegova podoba je segnola v mojo dūšo i mi je razočarala oči. Njegovo mirno dostojanstvo, šūmljenje grebenatih valov mi je gučalo od dobroga Boga, od njegove neskončnosti, od njegove moči.“ Sladka dūšica, štera ze v tak gingavoj dobi vidi povsod Boga. Tū pri morji se je zgodilo, ka sta en gospod i edna gospa vidila malo pa si zgučala, ka je lepa deklica. Kak je to oča opazo, njima je kimao, naj jo ne hvalita. Pameten oča je v klinci šteo zatreti v deteti vso gizardost i necimurnost, naj popolnoma Jezušova ostane. I sa-

ma deklica je te že tudi tak napredovala v poniznosti, ka je odkrito priznala, da se ne držala za lepo čeravno je bila. Večer pri morji je z tem lepimi mislami dokončala: „Na návečer toga dneva, gda se je sunce pogrozilo v morje valov i je z zlatov svetlostjov posipalo njihove grebene, sam se z Paulov spravila na eden pūsti osredek. Razmišljavala sam si nad zlatov svetlobov i sam na to mislila, ka dūše zemelskih potnikov ravno tak zlate i bliščeče napravi svetlost milosti.“ — O sveto dete, da bi mi v starosti znali bar tak misliti!

V zavodi. Beteg i Marijina pomoč v njem.

V Lisieuxi, kje je ta sv. famillija živela, so sestre Benediktinke mele zavod za deklice. Z toga je prišla zdaj domo po dovršenom včenji Leonie. Ne njeno mesto je šla Trezika. V tom zavodi je prva bila, a ravno ta prednost njoj je spravila precitrljenja. Neka starejša deklica, ar ne mogla nikdar tak lepo naloge napraviti kak mala Trezika, je to strašno zbadala. A detece svojega križa nikomi ne odkrilo. Bridko se je toti dostakrat zjokala, a večer v ljūbljenoj, sladkoj družbi svoje familije je križ požabila i se potoložila.

V Lisieuxi je Trezika pri vūjci dobila blago pajdašico, njegovo hčer, svojo sestrano Maričiko Guerin. Z tov deklicov sta svoje igre že tak zavnale, ka ste mislile zmirom na dobroga Boga. Sle ste se za „pūščavnika“. Mele sta hūtico, mali ogracek za zelenjavo, skūpno sta hodile po šeti, dosta molile, malo gučale. Celo v pogleda zatajūvanji sta se vadile i dremajčoč šle po vulici. A to se njima ne posrečilo, ar sta prevrgle kišto nekomi trgovci, šteri je hitro skočo z trgovine, ka reši svoje premetavajoče se blago. Nego naši pūščavnici sta se ga ne dočakale, v bojk sta se vzele i srečno vnesle peté, se zna ka zdaj že z odprtimi očmi. Sveta, nedužna deteča pobožnost! Nepremišlena si toti tū i tam, a vendar v sebi nosiš koren prideče velike svetosti. Te dece ljūbezen do samotnoga življenja se je vresničila, obe sta postale samotarici v karmalitanskem redi. Maričika že l. 1895. aug. 15. Ednoželo je mela ta vrla Trezikina pajdašica v celom svojem redovniškom življenji: vmreti z ljūbezni do Jezusa. I ta žela se njoj je spunila. Po ljūbezni do velikoga siromaštva i dugom po-

trpljivom trpljenji je té reči spregovorila na smrtnoj vūri: „Ne bojim se smrti! O kakši mir čūtim! . . . Trpljenja se ne trebe bojati! . . . On nas vsikdar okrepi! . . . O kak bi rada z ljūbezni vmrla! *Z ljūbezni do dobroga Boga!* . . . *Jezuš moj, ljūbim té!*“ Leta 1905. apr. 14. v 35. leti svoje starosti se je preselila v nebo.

Te vi dve lepivi dūšici, Trezika i Maričika z svojim svetim življenjom i srečnov smrtjov pokažeta, keliko pomaga, če dete ma dobro pajdaštvo.

Gda se je Trezikina sestra, Celina, na prvo sv. obhajilo pripravljala, je Trezika sedem let bila stara. I čeravno tak mala, li jo je *bolelo srce*, ka ona ešče ne more k Jezuši. Mislila si je, gda so jo na zinenjbo zgonili, Celino pa pripravljali na sv. obhajilo, mislila si je, ka je ne dosta, če že zdaj, štiri leta prle začne svoje srce pripravljati za sprejem dobroga Boga. I gda so Celini priporočali, ka zdaj novo življenje mora začeti, se je mala Trezika z sesticov vred nakanila, ka začne novo življenje i sest-rino prvo sv. prečiščavanje je držala med najlepšimi spomini svojega življenja.

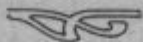
Po tom veselji je prišla pali velika žalost na to dete. Sestra Paula, štera jo je odgajala, se je odločila, ka stopi med karmeličanke i povrže svojo Treziko. Od te žalosti etak piše: „Za pravo milost držim, ka sem to nadčlovečo žalost mogla prestati ne da bi vmrla.“ A odhod Paule jo je pa zednim tūdi potrdno vu pozvanji za samostansko življenje. Sama to popiše: „Nikdar ne morem pozabiti, z kakšov nežnostjov me je tolažila moja mala mamika (Paula sestra. Vr.) Razložila mi je samostanko življenje; i glejte, neki večer, kda sem si pred dūhovne oči postavila podobno, štero mi je tak živo narisala, sem čūtila i znala, ka je sveti karmel (réd karmeličank. Vr.) tista pūstina, kama dober Bog „svoj malo rožo“ skriti šče. Tak gotova sem bila v tom, da nikaj ne bi moglo mojega prepričanja genoti, dūše mi je ne prevzela kakša detinska senjarija, nego čūla sam zvajoči glas milosit. I zatem je globoki mir seo na mojo dūšo“. Drūgi den je odkrila to svojo miseo Pauli i tūdi ta je potrdila, da dober Bog to dete v samostan zove kak njo. Trezika okrepčama po sestri Pauli v svojem pozvanji, žele govoriti z prednicov karmeličank pa samo ž njov. Šta je z sestrov Marijov v kloster ne da bi ta znala zakoj ide mala i tam jo prosi dovolenja, ka de z prednicov sama govorila. I govorila je ž njov od toga ka bi rada karmelska nūna postala. Prednico njoj naznani, ka devet let stare deklice ne morejo biti sprejete, naj čaka do 16. leta.

Paula je okt. 1. stopila med karmeličanke. Dete je tak žalostno bilo, gda jo je zgubilo, ka si je mislilo, zakaj sija zdaj sunce, kda ono tak britko žaluje. Za edno leto l. 1881. okt. 2. je sestra Paula že bila preoblečena. Smela je mala Trezika že z njov gučati. A po ostrih pravilah karmeličank samo skoz omrežja z pokritim obrazom je samo par minut gučala Paula z Trezikov. To je dete znova razžalostilo i še na teliko, da je zbetežalo. Siroče, zgubilo ja dve materi, a vse to zato, da sveta ostane i svetnica postane. I v te namen pa niedno trpljenje ne zadosta veliko, nieden aldov ne pretrdi. Trezika je grozno obtežala i niedna doktorska znanost ne je pomagala proti betegi. Beteg je bio od hüdoga dūha. Te je iz nevoščenosti mantrao to dete, naj nede nūna i po njem tūdi celo familijo, zakaj je ta dala i bo še dala teliko lelij v red karmelski. Oča je bridko jokao pri betežnoj posteli deteta. A Bl. D. Marija je čuvala to dete i skūšnjave pa mučenje hüdoga dūha je samo povekšalo svetost njegovo. Cella familija je z svov ljūbeznostjov dvorila deteti, posebno pa vūna i vūjec Vūna je na smrtnoj posteli na čūden način dobila to svojo ljūbezen povrnjenje že po smrti Trezikinoj. Etak je pravila edno jūtro: „Strašno sam trpela, ali moja mala Trezika je čuvala nad menov. (Svetnica te že v nebi bila. Vr.) Celo noč sem čūtila, ka mi je tū pri posteli bila. Večkrat me ešče pogladila i to me je z nepopisnov batrivnostjov napunilo.“ Živela je ta žena, vūna Trezikina i tūdi vmrla kak edna svetica v 52. leti svoje starosti l. 1900. febr. 13. Z smehov je ponavljala vmirajoč te lepe reči: „Kak sem srečna, ka vmerjem! O kak sladko je iti k dobromi Bogi i ga gledati! Jezuš moj, ljūbim té! *Svoj živek za dūhovnike Matercerkve darūjem, kak Trezika.*“ Njeni mož, vūjec Trezikin je pa l. 1909. sept. 28. vmro sveto kak karmelski tretjerednik potom, ka je dosta pisao za obrambo Matercerkvi i dosta darūvao v njene namene.

Te svete dūše so dvorile z vsov ljūbeznostjov Treziki, pa vse zaman. Deteti nikaj ne ležej postalo.

I gda že doktorske pomoči ne bilo, se je pobožen oča ne spozabo z pomoči Matercerkvi. Ta ma tūdi zdravje. „Zdravje betežnikov“ ma v Bl. D. Mariji. Par zlatov je vzeo zato i poslao v Pariz v cerkev zmagoslavne D. Marije, da bi se na čast Bl. D. Marije devet sv. meš opravilo za zdravje deteta. A med devetdnevnicev se je stan deteta ešče poslabšao. Niti sestre Marije več ne spoznalo. To je žalost do vrha napunilo v srci dobrih sester. Pokleknole so tužne a z vūpanjom pred podobu Preč D. Marije, štera je visila više postebe betežnoga deteta, Bl. D. Mariji v obraz gledale i jo prosile, naj ozdravi sestrico. Dete gda vidi

ka delajo sestre, tudi ono pogledne na podobro i srčno prosi nebesko mater za pomoč. I glejte! Marijina podoba ožive, Marija se nasmehne i nagne proti deteti. To pa v tom hipi ozdravi. Prikazen, štero je Trezika sama vidila, je ovadila sestri Mariji. A za to jo štiri leta vznemirjala dušnavest. Popolen mir je zadobila te, gda je pokleknola v Parizi pred oltar zamagoslavne D. Marije i se njej zahvalila za miloščo popolnoga ozdravljenja.

Trezika prime prvo sv. prečiščavanje i sv. firmo, ma veliko trpljenje v duši. Njena ljubezen do Jezuša raste.

Jako rada je mela naša blažena svoje ime: Terezija. Sv. Terezijo je goreče častila i nikak se ne bi rada toga imena znebila niti v kloštri. A tū je pa že bila edna sestra z redovnim imenom Terezija. Mislila si je: O da bi me v klostri zvali za Terezijo po malom Jezušeki A od te svoje žele nikomi nikaj ne povedala. Ide pa ednok v kloster, da obišče tam sestro Paulo i jo srečajo prednica. V guč se vzemeta i njej ta pravijo: „Če boš ednok med nami, boš te sestra Terezija maloga Jezuša.“ Jezušek jo poslühno, svoje ime njoj je še dao, kda njej je pūsto ime sv. Terezije.

Dete ie jako rado melo svete podobice. Ednok njoj je sestra darūvala podobico z napiskom: Mala rožica božega Voznika“ Voznik na podobi je Jezuš. Njegova voza ali temnica je tabernakl. Ta podobica jo je jako genola. Dugo jo gledala i etak pri njej premišlavalala: „ponovno sem se darūvala G. Jezušu proseč Ga, naj me vzeme za malo rožo, naj mi dovoli, da Ga tolažim, da smem cvesti v neposrednoj bližni tabernakla, da smem svojo glavo na njegova dverica nasloniti, prosila sam Ga, naj me On goji, On ma na skrbi i naj smem ednok na njegovom Srci povehnoti“. — O kak krasne reči ljubezni od ednoga deset let staroga deteta.

Ljubezen toga deteta do Boga posvedoči tudi drūga prilika. Rada je čtela, a gda jo je pokorsčina inam zvala, je *taki* odložila čtenje, čeravno se je pri najbolje zanimivom deli čtenja mūdila. Gda je čtela od junaštva fracoskih žen blažene Ivane D. Ark itd. je veliko želo dobila, da bi je nasledūvala. A ljubljeni Jezuš jo je presveto, ka je prava dika samo edna: poniznost, i ka za dosego

té njej ne trebe junaštva doprinašati, nego skriti se mora pred ljudmi, to je poniznost nas pripela k pravoj diki: k ljubezni do Boga na tom i drugom sveti.

Na prvo sveto prečiščavanje se je tri mesece pripravljala. Vsaki den je čtela z pripravne knige, premišljavala nad štenjom i vsaki den kem večkrat se je zatajila. Pripravljala jo je sestra Marija, štera njoj je z vsov gorečnostjov svoje velike, lepe duše vsaki večer dugo gučala od Jezusa i od življenja za njega. Neposredno pred sv. obhajilom je opravila duhovne sv. vaje.

Najlepši den njenoga življenja je bio den prvoga njenoga obhajila, piše sama. V belo so jo oblekli, s šlarom pokrili i šla je z drugim deklicami vred med popevanjom pesmi: „O sveti oltar, okoli koga angelje plahočejo“ k Jezusi. Šla je, da dobili prvokrat zaročnika svoje duše, ki jo napoji s svojov nebeskov ljubeznostjov, v šteroj bo živela i od štere bo vmrla za sv. Matercerkev, za njene duhovnike. Od prvoga svojega združenja z Jezusom eto piše: „O kak srčen, kak sladek je bio kuš, šteroga je Jezuš prvokrat pritisno na moju dušo. Zaistino, te kuš je bio kuš ljubezni i združenja. Znala sem, ka me On ljubi i z vsov gorečnostjov svoje duše sam Njemi ponavljala: Ljubim te, Jezuš moj, ljubim Te i tvoja sem na vse veke. Gospod Jezuš je ne zahtevo od mene nikšega aldova, je ne proso od mene nikšega daru. Vej sta si on i mala Trezika že davno v oči poglednola i sta se zarazmela . . . Te den sva se, ne samo vidila, gledala, nego obinjavala sva se, stekla sva vküp . . .! Zdržila sva se, edno sva postala: Trezika je preminola kak kapljica v neskončnom morji, Jezuš je živo i kraljüvao, On je bio brezpogojni Gospod, neomejena oblast! Ali ga morebit ne prosila mala Trezika, naj jo vzeme v robstvo? Bojala se je slobošćine, ar je gingava, gibka bila k njej, večno se je štela Njega držati, kak vršćan hrasta i zajimati življenje, moč ž Njega, ki je sam žitek, ki je sama Moč.“ — O kak lepe reči so to za dete desetih let. Kak lépe i kak nas velike osramotijo, ka mamu tak malo ljubezni pa še to mrzlo do Jezusa pri svetom prečiščavanji. Med prečiščavanjom je bila bleđa i je jokala. Pajdašice so med sebov vgonjavale, zakaj koli joče. Edne so pravile, zato, ka nema matere; druge, ka joče za sestru Paulo, štera je v kloštri. Dete samo pa eto pove, zakaj je jokalo: „Zakaj bi jokala ka mama ne bila poleg? Ve sem pa z Gospodom Jezusom celo nebo obinola i vse njene blažene prebivalce v dušo sprejela, ž njimi mamu tüdi . . . Za Paulo sem tüdi ne točila skuz, ve naj je najmočnejše vezalje držalo vküp: sam Gospod Jezuš. Ne, ne, duša mi je samo od veselja, od neizmerno čistoga veselja skipila. Nišće ne je zaraz-

mo ka v edno srce, v edno mrtelno, pregnano malo srce je neba stopila doli z vsov svojov radostjov i ze vsem svojim blaženstvom i ka je to srce moglo v suzah radosti plavati i jokati od prekipečega blaženstva.“

Po obhajili so se deklice Bl. D. Mariji zročile, naj je ta čuva. Z celim srcem i z celov dušov je to včiniła Trezika, kak negda njena Patrona, sv. Terezija. Blaženstvo toga dneva je povekšala ešče ta prilika, ka je Paula te den napravila svoje obljuje. Drugi den je žalostna bila deklica, ar je ne šla k prečiščavanji. Na Gospodovo zastopljenje je stopila drugikrat k Jezusi. Veselje njoj je znova odprlo suzé. Med jočom je ponavljala sv. Pavla reči: „Živem jaz, a ne živem jaz, nego Kristuš žive v meni.“ (Gal. II. 20.) i srčno želo je mela, da bi znova mogla k Njemi stopiti. I vsaki svetek je to včiniła! Na drugo sv. obhajilo jo je tak pripravila sestra Marija, kak na prvo. Po njem je ne mela druge žele, kak dosta trpeti za Jezusa. I vúpala se je, ka Jezuš spuni njeno želo. Druga žela, štero je gojila zdaj, je bila ta, naj ljubi samo dobroga Boga, naj On bode jedina njena radost.

Naskori po prvom sv. obhajili, je stopila k svestvi sv. potrdjenja, k šteromi se je pripravila z *dúhovnimi vajam*. Od sprejema toga svestva piše to: „Pred fermov sem se skrbno pripravljala na obisk sv. Dúha; ne sem mogla zarazmeti, zakaj se ne pripravljajo z vekšov skrbljivostjov za sprejem svestva ljubezni. S svetimi apoštoli sem čakala obečanoga tolažnika, veselila sem se tomi, ka bom kak krščenica že punoletna i ka bom skoro jaz túdi na čeli nosila skrivnostni križ toga svestva, šteri je na večne čase neizbrisljiv. Te dén sem dobila moč, za trpljenje, moč, štera mi je po istini bila potrebna ar se je mantrništvo moje dúše naskori začelo.“

To mantrništvo je obstojalo v dveleti trpečem strašnom dúševnom betegi, šteri so zove škрупли. Dúša v tom stani povsod vidi greh i mira nema nien hip. Ki sam ne skuso, ne ve kakše moke povzroči té beteg že pri odraščenom človeki, kelko bole zato pa pri deteti. Pred tem betegom jo je dober Bog túdi pohodo z nevernostjov od strani edne pajdašice, štero je ona ljúbila, ta jo je pa povrgla. Vse to trpljenje zato, naj ljubi samo Jezusa. — Rada bi neštere svoje vučiteljice raj mela, kak druge, ar so njene pajdašice tak delale. Pa to je bila zmota i ona ne je mogla v njo privoliti, Jezuš ne je dopústo, vse je ljúbila ednako, ar so vse bile Jezušove namestnice za njo. V tom časi je túdi dobila veliko požalúvanje nad grehi i globoko poniznost. Priznalo je to angelsko detece, ka je njemi dober Jezuš več

odpušto, kak Mariji Magdaleni, ar če jo ne bi čuvao, bi več grešila, kak ona. — O sladka, istinska poniznost.

V svojem duhovnom betegi je spoznala še nekaj svojih faling i se jih je srečno rešila. Gda je bila pol trinajset let stara, je za dar dobila lepi plavi pantlik za vlasé. Tomi pantliki se je preveč razveselila. A veselje njoj je ne dolgo trpelo, dušnavest jo začela pečiti, ka se gizdavi i se spovedala z toga svojega veselja, z té svoje gizde. O kak srečna duša, štera samo takšo gizdo ma. Drügo falingo je v tom spoznala, ka je štela nasledüvati sestrano, štero je rada glava bolela i štera je te rada ječala, mati jo pa božala. Naj vüna tüdi njo božajo, je začela tüdi ona stonjati, gda jo je glava bolela. I ta jo je gostokrat, a dozday je vsele mirno to prenesla, A vüna ne jo je božala, nego skoro kregala, zakaj ječi. Falinge občütljivosti se je s tem tüdi srečno rešila.

Tretjo falingo je te spoznala pri sebi i jo tüdi srečno pre-magala, gda se je v 13. leti veselila rečam, ka je lepa i ma lepe vlasi, štrto pa, ka je sestra na njeno verno delo ne mela reči zahvalnosti. To jo je tüdi bolelo. A vse je obžalüvala, vse té praške je dol z svoje duše zbrisala, šteri so ne samo nikši veliki, nego skoro nikši mali grehi ne bili, nego samo falinge, nepopolnosti.

Leto 1886. okt. 15. je sestra Marija stopila med karmeličanke i tü dobila ime: od sv. Srca zvana sestra Marija. Nedopovedljivo dosta je jokala Trezika za njo, šteroj se je mela teliko lepih navukov zahvaliti. Pred tem dogodkom je postala kotriga Marijine družbe, po njem je pa zadobila dušni mer po prošnji svojih malih bratov i sester, šteri so v gingavoj mladosti spomrli i štere je prosila, naj njoj sprosijo mir od dobrega Boga. Škrupulov se je srečno rešila.

Božični dar Jezušekov.

Oča privolijo, ka sme postati karmeličanka.

Kak znamo, Trezika je bila jako občütljiva, ali kak mi eti pravimo, žalovita, zamerna. Vse jo je včasi zbolelo i njej odprlo obilno suz. Vojsküvala se je toti proti toj falingi a popolnoma ne se njoj ešče posrečilo da bi jo strebila. Leta 1886. dec. 25. se je rešila té falinge. Mali Jezušek njoj je prineso to miloščo, ka je več ne zamerila. „Potoki suz mojih so se posüšili, potom sem se

redko i teško mogla jokati. Na to svetlo noč se začne tretja i najlepša doba mojega žitka, štera je zednim tudi v miloščah najbogatejša. I Gospod Jezuš, vidivši mojo dobro volo, v ednoj minuti je dovršo tisto delo, štero sem jaz leta dolgo zaman opravljala. Tudi jaz sem mogla spregovoriti z apoštoli: „Vučiteo, celo noč smo se trüdili i li nikaj nej zgrabili.“ (Luk. V, 5.) Do mene je ešče smilenejši bio Gospod Jezuš, kak k svojim vučenikom, On sam je razprestro mrežo i jo je z velikov vnožinov rib vopotegno, *mene je postavio za ribiča dūš!* . . . Ljubezen mi je takrekoč do popolnoga spozabljenja na samo sebe oblejala srcé i od tistihmao sem blažena.“

Tak piše od té božične milošče. I zaistino, od te vöre mao je ne šla, nego letela je naprej na poti popolnosti. Najprle je veliko srčno bolečino čutila nad tem, ka Jezušova boža krv na zemljo kaplje i ne dūš, štere bi jo gorzgrabile. Jezušova krv pri vsakoj sv. meši pride na oltár za dūše — a té ne pride k meši, ne k spovedi, ne k prečiščavanju, da bi se oprale, okrepile, zveličale po toj molbe vrednoj božoj krvi. Kak je bolela njo ta nezahvalnost! Vsikdar je štela zato pod križom prebivati, to je trpeti, naj gorzgrabi za ūboge grešnike Jezušovo krv, to je ka njim po njej spravi povrnjenje. — J zušove reči, štere je spregovoro na križi vmirajoč: „Žejam,“ so njoj takšo dūševno žejo po zveličanju dūš napravile, ka se ne da popisati. Vse, pač vse grešnike bi rada po vsoj sili rešila večnoga ognja. Dober Jezuš je gorečnost toga deteta plačao z povrnjenjom ednoga velikoga grešnika, *Branzinija*, šteroga so na smrt obsodili zavolo strašnoga ljudomorstva. Molila je za nesrečnoga i za njegovo povrnjenje darūvala Gospoda Jezušá neskončne vrednosti i milošče sv. Matercerkvi i vūpala se je popolnoma v smileno Srce Jezušovo, ka jo posluhne. Prosila je pa zednim tudi neko znamenje, od dobroga Jezušá, ka posluhne njene prošnje. I to znamenje njoj je hitro dao dober Pastir. Hūdodelnik je naimre pred osmrťitjov zgrabo za ponūjano razpetje i je trikrat kūšno križamoga Jezušá. Po tom dogodki je v nedopovedljivoj meri rasla v njej žeja i žela po rešenju dūš. Tak se njoj je vidilo, kak da bi Jezuš i njej pravo, kak negda Samaritanki: „Daj mi piti.“ (Jan. IV. 7.) Žejo po rešenju dūš so njoj povekšavale tudi dobre knige i dobro pajdaštvo. Rada je čtela „Hojo za Kristušom“ i knigo od cila našega zemelskoga življenja i od skrivnosti našega pridočega žitka. Pajdašica njoj je pa bila sestra Celine, od štere piše, ka njoj je bila „dūhovna sestra“ i ka sta si povečeraj vkūp porinole glavice i si zgučavale od nebe . . .

Oj koliko pripomore dobra kniga i sveto pajdaštvo. Lehko trdimo, da bi najveći deo sveta ostao dober, če ne bi bilo slaboga čtenja i slabe pajdašije. Komaj je Trezika štirinajset let stara postala zdaj, že lahko piše od sebe, ka njoj je zatajüvanje postalo v vsakšoj priliki lahko i se njoj borba već na obrazi tüdi nej poznala kak inda. I nam starejšim? — Ščista naravno je, ka ki žele düše pridobiti za Jezusa, rad hodi k njemi po njé. Brez niega njemi je najpre ne moremo spraviti. Rada se je Trezika zato prečiščavala i posebno dosta je molila za razširjenje gostoga, svetoga prečiščavanja. Pravila je, ka Jezus ne stopi zato vsaki den na zemljo, ka bi ostao v zlatoj posodi, nego naj svoja nebesa zameni z drugimi nebesami, z našim srcom, štero se Njemi dopadne.

Želenje po samostanskom življenji je tüdi tembole raslo v njej, kem bole jo je obiskavao dober Jezus. Zvao jo je v samoto, da bi tam govorio svojoj zaročnici. I ona je tomi pozvanji z svojem srci vrata i pot odprla.

Vse mogoče je včiniła, da se njoj žela spuni i takrekoč je nepremagljive zadržke premagala i ešče kak dete, lahko pravimo, zletela med svete nüne karmelskoga reda. Njena dobra pajdašica i sestra „Celine“ bi tüdi rada nüna postala i ar je bila starejša od njé, je mela prednost, da pred njov napravi stopnjo v samostan. A odpovedala se je prednosti i kak dobra, verna sestrice je Treziko pred sehov püstila v red, da se zaroči z Jezusom. Štirinajset i pol leta je bila stara, gda je po gorečih molit ah k sv. Dühi Bogi i sv. Apoštolum na same Risle odkrila staromi oči ona, najmlajše dete, želo, da ga šče zapüstiti i oditi v samostan. Starec se je razjokao i vendar privolo. Po dovoljenji njoj je dao za spomin z korenjom vred edno belo lelijo, štero je ona pred Marijino podobo obesila i njoj je pravo, ka je Gospod gojio i pripelao do cveta rožico. Ta rožica, ta lelija je pomenila hčerko njegovo, štera je Mariji, karmelskoj Devici zročena, da živé za Jezusa njenoga i njegove dühovnike i se v té namen tüdi hitro odtrgne od svojega korna, od samostana, kak očina roža na kepi, i se preseli vu vekivečno, neskončno lepo domovino. Prva stopnja za vstop vu samostan je srečno včinjaen — a nadaljne so jako teško šle. — Sestra Marija i vüjec, predvsem pa ravnatelj karmeličank v nikšo formo neso šteli privoliti, da bi se v toj gingavoj mladosti sprejela v oster karmelitsanski red. K tem ovirom je še prihajala tridnevna strašna dühovna sühota. Od té etak piše: „Noč je bila, noč brez svetlobe, popolna zapüščenost, prava smrt! Sama sam bila, kak boži Vučiteo v getsemanskom

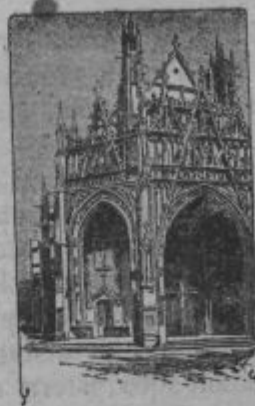
ogradi i nesam mela tolažbe, ne na nebi i ne na zemlji. Ar jo je ravnatelj samostana pred 21 letom starosti ne šteo sprejeti, se je napotila po njegovom tanači k pūšpeki. Če té dovolijo, on tudi ne bo proti. Leta 1887. okt. 31. sta šla z očom k tomi. Dovoljenja sta tū tudi ne dobila, nego samo tanač, naj se obrneta v Rim k sv. oči po dovoljenje. Stari oča je napravo takši vtis na pūšpekovoga vikara, ka je te priznao, ka ešče ne poznao stariša, šteri bi tak radovolno darūvao Bogi svoje detete kak on, posebno dete v teh gingavih letaj. Dosta smeha so meli mil. pūšpek te, gda so njim Trezikin oča ovadili, ka si je Trezika zdaj obprvim splela kite na glavo, ka bi starejše zglédala. — Ljūben je pa med tem časom le rasla v njej na teliko, ka si je celo pekeo želela, naj samo more v njem lūbiti Jezušā. Odgajala je tudi v tom časi dečico neke sirote žene, štera je obetežala. Dečici je od dobroga Boga pripovedavala i ta so jo rada poslūšala. Od té svoje vzgoje piše: „O keliko dūš bi se podignolo na veliko stopnjo popolnosti, če bi od začetka prav ravnali njuv polet.“ Te njene misli je potrdō tudi en lepi dogodek. Mela je v kletki kanarka, k šteromi je pūstila mladoga štigleca. Kanari je lepo znao popevati, štiglec pa nikaj. Ali glejte, ka se zgodi. Štiglec proba za kanarijom i prebira njegovo vižo tečas, ka je nazadnje tak popevao, kak kanari. — Z božov miloščov te najveksi grešnik je mogoči svetnik postati. Če nema stvar zna naturo premagati i si obleči drūgo, o keliko bole človek, koga milošča boža podpira.

Pri svetom oči.

Za tri dni po obiski pri pūšpeki je šla francozka romarska procesija v Rim i v njej tudi Trezika z očom i sestrov Celineov. Drūžba, v štero je ta drūžina prišla, je stala iz same velike gospode. Ali to je Treziko ne zvisilo, nasprotno si je mislila, ka se prava velikost samo v nebi spozna i ka tam tisti bo vekši, ki je na tom sveti bole lūbo Boga. Skoz Pariza je šla procesija. Tū je Trezika obiskala cerkev zmagoslavne Dev. Marije. Od toga obiska etak piše: „Cerkev zmagoslavne svete Device. Ne morem dopovedati, ka sem preživela v njenom svetišči, pred njenimi nogami. Milošče tū dobljene se smejo z onimi primerjati, štere sem pri prvom sv. prečiščavanji prijela: v dūši se mi je razlejao

Rojstna hiža bl. Jezušekove
Trezike.

Marijina cerkev, v šteroj je bila
bl. Jez. Trezika krščena.

Bl. Jez. Trezika i sestrana Maričika kak „püşčavnici“

Hiža, v šteroj je bl. Jez. Trezika
prebivala v Lisieux-i. Z križecom
zaznamüvamo okno je na njenoj
sobi.

Marijina podoba, štera je oživela v
blažene Jez. Trezike betegi, pri
šteroj priliki jo tüdi popolnoma
ozdravila Prečista Dev. Marija.

i jo napuno mir i nekaljeno, tiho blaženstvo nebes . . . Tū mi je pošepetnola moja dobra nebeška mati, zmagoslavna sv. Devica, ka je zaistino ona bila, štera se mi je nasmejala i štera me je ozdravila. O kak globoko sam jo prosila, naj me za vekomaj prikapči k sebi, naj se mi vresničijo moje najlepše senje, naj me na večne čase skrije pod obrambni plašč svojega deviškoga materinstva. Iedno sem jo ešče prosila to, naj celo senco greha odstrani od mene i ne dovoli, ka bi njenoga Sina gđarazžalila . . . Svetoga Jožefa sem tūdi prosila, naj mi bo oča, naj me čuva, ve že od gingavoga detinstva se je njegovo češčenje združilo z tistov pobožnostjov, štera me je k Dev Mariji prikopčila. Vsaki den sam zmolila njemi na čast to lepo molitev, štera se začne: O sv. Jožef, čuvar i oča devic . . . "Mirna sem tak postala, ka me čuvajo verne i močne roke i me rešijo vihéra, nevarnosti."

V Cerkvi Srca Jezušovoga so se pa vsi romarje i ž njimi tūdi naši zročili Srci Jezušovomi i 7. novembra zapustili Pariz. Voditelje romarov so vsaka kola na železnici zročili ešče v obrambo posebnih svetnikov. Kola, gde se je *Martinova* družina pelala, so dobila za patrona sv. *Martina*, ka je staroga očo Trezikinoga do suz genolo. Gđa so romarje imenitosti Italije pogledavali, s Trezika je povsod podignola svojega dūha od njih na dobroga Boga. Posebno jo je genola hišička sv. Družine v Loretoi, v šteroj je vredna bila sv. obhajilo sprejeti. Od té to piše: „I ka bi naj povedala od svete hiše? Z globokov genjenostjov sam gledala tisto hrambo, štera se je razprestirala nad svetov Družinov, tiste stene, na štere je opirao Gospod Jezuš svoje oči, tam sam stala na tistoj zemlji, štero so namakale od znoja sv. Jožefa kapajoče kapljice i na šteroj je hodila sveta Devica, pod svojim čistim srcom noseč vekivečno Reč, zatem pa na rahlih svojih rokaj zibajoč Jezušeka, radost Angelov. Vidila sem tisto sobico, v šteroj je sprejela Angelov pozdrav. Vidila sam šalčico Jezušekovo, v štero sam i položila svoje čislo. O kak divni so ti spomini." V Rimi kak i na poti v Rim je pogledala cerkvi, se zročila svetnikom i svetnicam v obrambo, komi na čast so bile posvečene. Posebno jo je pa geno Kolosseum, to je mesto, gde so krščenike pred zverine metali, ka so je té raztrgale, gde kak piše, je jezero-jezer mantrnikov pretočilo svojo krv za kraljá svojega srca, za Gospoda Jezušā. Gđa je na to mesto stopila, je zemljo kūšnola i si sprošila miloščo mantrništva: „Srce mi je glasno bilo, gda so se mi vūsta doteknola tiste zemlje, štero je po krvi prvih krščenikov zrdečela. To miloščo sem pro-

silu, naj bom jaz tudi mantrnica Gospoda Jezusa i čutim v globočini svoje duše, ka me je On poslušno."

Romare so pustili pred sv. Očo, XIII. Leona, ka jih pozdravijo i dobijo od njih apostolski blagoslov. Trezika je v neizmer-
nom strahi bila, ka more pred sv. Očo stopiti. A ljubezen do Jezusa, naj samo more med karmeličanke stopiti, je vse teškoče premagala. Govoriti s svetim očom je ne bilo dovoljeno. Vsaki romar je kušno samo ostanke svetnikov, šteri se nahajajo na cerkvenom obūvali sv. Oče i prstan zvani sv. Petra ribiča, pa dobo nato blagoslov sv. Oče i šo dale. Od toga sprejema etak piše bl. Trezika: „Vsaki je nemi bio kak grob, jaz sem se pa li odločila, ka mo gučala, gda nam je velečastiti g. Réveronj, ki je poleg sv. Oče stao, naznano i to celo glasno, ka ne dovoli, da bi z svetim očom gučali. K Celine-i sam se obrnola i sam pitajoči pogled vrgla na njo; srce mi je tak močno bilo, ka sem mislila, da se mi razpoči . . . „Guči“ — šepetnola mi je sestra. V očnom megnjenji sem pred nogami sv. Oče klečala. Gda sem njim topanke kušnola, so roko proti meni držali. Te sem suzne svoje oči v Nji oprla i proseč jih etak nagovorila „Sveti Oča, veliko miloščo moram od tebe prositi.“ — Tak so na to svojo častito glavo k meni nagnoli, obraz njuv bi: se skoro mojega dotikao; tak so me gledali, kak da bi z svojimi globoko ognjevitimi očmi do dna moje duše šteli vdreti. — Sveti oča, ponízno te prosim, na radost tvojega jnbileja, dovoli, da čeravno sem samo petnajset let stara, li smem stopiti v sv. Karmelski red. — Vikar bayeuxki Reveronj so me nezadovoljnli poglednoli i mi v reč vujšli: „Sveti oča, to dete karmeličanka šče postati, predstojniki ravno zdaj rešavajo njeno zadevo. — No te pa, dete moje — odgovori njegova Svetost, — včini tiso, ka sklenejo tvoji naprej postavljeni. Na to sem svoje sklenjene roke na njuva kolena položila i ešče edno poskušnjo napravila: O sveti Oča, či ti privoliš, nišče mi nede proti. Na to so na mene obesili svoj pogled i té reči mi pravili povdarjajoč vsaki zlog: „No dobro je, vstopiš, če dober Bog tudi to žele.“ Pa sem štela spregovoriti, gda sta dva stražara znamenje dala na odhod. Vidi vša, da meni to ne zadostuje, sta me prijela za roko i preč g. Révéronj so njima pomagali pri zdigavanji, ar sem jaz zmerom še tam klečala, moje sklenjene roke so ešče izdaj na kolenih sv. Oče počivale, suzne moje oči so ešče zmerom visile na njegovih vūstaj. Gda so me tak zdignoli, dobrotiven sv. Oča so mi naraji zaprli vūsta s svojov rokov, štero so zatem zdignoli, ka me ž njov blagoslovijo i ešče dugo so za menov gledali.“ — Gda so

blažene oča prišli pred sv. očo, so njim povedali, ka je to oča dve karmeličank. Nato so sveti oča starci na glavo položili svojo roko i ga tak blagoslovili.

Ar je Trezika ne dobila tistoga odgovora od sv. oče šteroga je želela, jo je to nezgovorno razžalostilo. A ta žalost je bila žalost ljubezni, štera jo je samo na to nadigavala, da se je ešče bole vdano zročila Srci Jezušovomi, naj dela ž njov ka šče. Prosila ga je, naj jo vzeme za svojo igračo, za svojo labdo, po šteroj lahko mlati, jo lahko brsa, prevrta, v kot vrže eli pa, če se Njemí tak vidi — na svoje Srce stisne. Med potjov so jo naselili v elegantne hotele a ona se je tū ne dobro čutila i spoznala je, ka bogastvo ne osreči človeka i ka bi se jezero bole čutila pod slamnatnov kučicov, naj bi smela samo na sv. karmel stopiti. To je bila njena jedina žela. Njeni oča bi rad vido tūdi sv. zemljo, gde je dragi Jezuš živo i vmro, detece pa raj Karmel. Zakaj? Poslušajmo je: „Otrūdnola sem že od zemelskoga romanja, jaz sem že samo po skrivnom nebeskom blaženstvi hrepenela, naj to morem napuniti s šeregi zveličanih.“

Leta 1888. je dobila od pūšpeka dovoljenje, ka sme taki stopiti v red karmeličank. A prednica je to dovoljenje še tri mesece zavlekla, ka je deloma jako-jako bolelo Treziko, deloma njoj je pa služilo vu veliki napredek, ar se je v tom časi pridno vadila vu zatajūvanji. Leta 1888. apr. 9., na šteri den se je obhajao z velkoga tjedna prenešen svetek Marijinoga Oznanūvanja (Ceplena Marija) je lepa dūša toga samo po Jezuší hrepenéčega deteta zadobila svojo srečo: postala je karmeličanka. Od toga stopaja etak piše: „Na návečer toga dneva smo se okoli domačega ognjišča zbrali, štero sam za večne čase mogla zapūstiti. O kak britka je ločitev od naših dragih . . . Zajtra sam se ešče poslovila od ljūbljénoga doma, od tople, mehke gnezde svojega detinstva i sem se napotila proti sv. Karmeli. Tam smo poslušali sv. mešo, obdali so me vsi 'moji dragi, kak na návečer. Pri sv. obhajili, gda je Gospod Jezuš v naše srce stopo, sam čūla samo njihovo zadržano jokanje. Samo meni neso prišle suzé ali gda sam se naprej paščila, ka bi se mi odprla vrata klauzure, (skoz teh vrat več ne stopi vō karmeličanka) je moje siromaško malo srce tak močno zabijalo, ka sem mislila, da se mi razpoči od žalosti. O kak mučni je bio té trenutek, pravi smrtni boj! To samo tisti more prerazmeti, ki ga je sam preživo, pretrpo. Obinola, kūšnola sem svoje drage, zatem pa pokleknila pred ateka, naj mi blagoslavljajoče svoje roke na glavo položi. K meni je poklekno i jočič me blagoslovo.

O z kakšim veseljem, z kakšim smehom so mogli na naj gledati angelje, kak so se mogli radživati nad tem, ka je moj seri oča v mraki svojega življenja položo svojo malo rožico pred Gospodove noge. Zatem so se mi zaprla vrata sv. Karmela . . . i naednok sam se samo vrgla obimajoča vu naroče mojih dragih sester, štere so mi negda za mater bile i druge nove družine, naletela sam na milobo i poslužnost, štere svet niti ne pozna. Moja senja se je tak spunila, moja najbole vroča žela se je vresničila: Dūšo mi je preplavo takši sladki, nebeski mir, ka nemam reči, nemam izraza, da bi ga popisala. I poldevét let je bio moj deo té znotrašnji fini mir, šteri je i te prebivao v globočini moje dūše, gda so se okoli mene zbirali valovje poskušenj. V kloštri se mi je vse prelepo vidilo; sam mislila, da sem v pūstini pūščavnikov, a najlepša je pa bila li moja mala celica (hižicka). Ali moram povdarjati, ka je moja blaženost mirna, tiha bila, najmenjši vetrič ne je zbičao tisto gladko vodno površino, na šteroj se je zibala moja ladjica. Nieden oblaček ne je otemno sivo nebo mojega življenja. O zaistino, zaistino, zdajšnjost mi je v preobilnoj meri povrnolo trpljenje preminolosti. Z kak hrepenečim srcom sam ponavljala edno za drugim: „Tū sam i vsigdar tū ostanem.“ I ta blaženost ne je bila hipna, i ne je minola z lepimi senjami prvih dni . . . Redovniško življenje sem za takše najšla, kakše sem si predstavljala, niedne žrtve (aldova) ne sem se zbojala . . . z prvimi stopaji sam samo po trnjavoj poti hodi-la i na rožo sem se malogda namerila.“

Prvi dár, šteroga je Trezika v kloštri od ljübljenoga Jezuš-a dobila je bio: dūhovna sūšá. Dūša njoj je bila v temi brez vse sladkoče, brez vse svetlobe, brez vse tolažbe. Prednica je tūdi brez lastne krivice jako trdo ž njov ravnala. Nikdar je ne ž njov vkūp prišla brez kreganja. Osramotila jo je pred celov hišov, ka ne ve zmetati, drgoč njoj voči vrgla ka se samo šeče, čeravno je plet šla v ograd itd. A Trezika, kak prava ljübiteljica Jezuš-ova, je po njegovom zgledi mučala, ešče veselo pretrpela vse krivice i se Bogi za njé zahvalüvala. Piše najmre: „Kak globoko se morem Bogi zahvaliti, ka sem dobila takšo neprecenljivo trdo vzgojo. Kakša neizmerna milošča je to za mene. Ka bi bilo z mene, če bi me v samostani vsi cartali, kak med svetom. Te bi v svojih nadprejpostavljenih mesto dobroga Boga samo človeka vidila i moje malo srce, štero sem med svetom tak skrbno čuvala, bi tū v kloštri zgübilo svoje peroti i bi se ljüdihi držalo. Hvala dobromi Bogi, ka sem se rešila té zaistino velike nesreče.“ Z trpljenjom je obiskao dober Jezuš svojo verno zaročnico. To je

bila njena herbija v kloštri. Poslušajmo jo!: „Zaistino, lahko povem, da sem — po svojem vstopi ne samo v povedanih, nego v drugih bole bolečih poskušnjah naletela samo na trnje trpljenja i ka drugo bi mogla včiniti, kak da sem küšnola i k srci stisnola to trnje. Zato sem stopila v Karmel: *naj rešim duše i posebno, naj molim za duhovnike Gospodove*, kak sem to na trojem izpiti pred svojov obljubov slovesno naznanila. Če človek k cili šče priti, more se i poslužiti k njemi pelajočih sredstev; i gda mi je Gospod Jezus dao razmeti, ka duše samo z križom trpljenja morem küpiti, od toga časa mao, na kem več križov sem naletela, tem več sem jih želela, po tem večih sem hrepenela. Križna pot je bilo moje življenje skoz dugih petih let, ali to je znao samo Gospod i jaz. To je bila skrita rožica moje duše, z šterov sem Gospoda razveselila i štera je neprestano proti nebi pošilala svoj düh.“ To je kloster prineso Treziki: Jezusa, a toga križanoga. Marijin deo je njeni postao, Jezusova je bila po ljubezni mantrništva. Pred vstopom križ i po vstopi še vekši križ. Takše so poti Gospodove. Križane so, a greha nej na njih. Križ nas reši grehov.

Za dva meseca po vstopi vu samostan je opravila spoved od celoga življenja. Spovednik, misijonar iz reda Jezusovoga O. Richon, so njej po spovedi te reči povedali: „Tak vidim, smrtnoga greha si ne včiniła, zahvali se dobromi Bogi za to miloščo, štero ti je poklono brez vsega tvojega zaslužjenja.“ Križ med svetom jo je rešo smrtnoga greha, križ vu samostani jo je posveto, da je smela v 24. leti svoje starosti zasesti svetniški prestol v nebi i priti že zdaj, gda se mi njeni vrstniki tak teško borimo proti smrtnim grehom, na naš oltar. I mi križa ne bi poštuvali? Bi se ga bojali? Ki šče trpeti, je stopo na pot svetosti, i ki rad trpi, že sveto žive.

Podoba maloga Jezusa, štero je v celom svojem samostanskom življenji Trezika kinčila, je pri njenom preoblečenji za par mesecov posebno lepo bila okinčena i presvetlena.

Pa kak ne bi. Podobo zaročnikovo sveta, verna zaročnica kak ne bi z rokov olepšavala, gda je svojo dušo popolnoma Njemi posvetila. Mali Jezusek je bio zaročnik i patron njeni! Po Njem se je zvala v samostani: Jezusekova Terezija. Vernost njeno je boži zaročnik plačao pred vsem z miloščov, ka je vsaki den svetejša postala; a skazao njoj je tudi v drugom pogledi svojo posebno ljubezen: spuno je vse njene žele. Pri svojem preoblečenji, gda je v belo oblečena stala pred oltarom, da se za vsikdar zaročila z Jezusom, njoj pride v srce mala želica: O da

bi sneg spadno dnes. Rada je mela najmre sneg. I čeravno je vreme takše bilo, da po človečem se ne moglo računati na to, da bi sneg spadno, je dober nebeski Zaročnik, ki je Gospod vsega vremena, spuno želo svoje zaročnice: sneg je pokrio te den zemljo.

Za en mesec po tom veselom dnevi je dober Bog obiskao svoj aldov: očo Trezikinoga. Boži žlak ga je páli vdaro i mogo je zapüstiti svojo hižo i se preseliti v sanatorij. Tü se je beteg nateliko pohüjšo, da je zgübo ešče svetlost svojega razuma. Po tom pohüjšanji ga je hči Celine domo spravila v Lisieux, gde je že tri leta goro te aldov na oltari Gospodovom, da popolnoma zgori za večno nebo. Leta 1894. jul 29. je prestao goreti, vmro je te den sveti oča naše svetnice v la Musse gradi pri svojem svaki. Zadnji pogled je vrgo na svojo hčer, Celinejo, štera je sama bila pri vmirajočem i te pogled je pun bio ljübeznosti i dobrotivnosti i dober Bog je popolnoma povrno vmirajočemi svetlobo razuma. A očin beteg je stalno držao tüdi v Trezikinom srci meč, kak smo mi že vidili. Križ je iskala i ga tüdi najšla povsod.

V samostani se je nahajala podoba popljüvanoga Lica Jezušovoga. To podobo je goreče častila i vnogo düševnih dobrot po tom česčenji dobila naša blažena. Pred vsem je prosila pred tov podobov, da bi jo vsi pozabili i da bi smela britko trpeti. Žela se njoj je spunila.

L, 1888. na konci meseca maja je naredila njena sestra Marija, svete obljübe. Venec zaročnički njej je ona položila na glavo. Te den je zradostio celo familijo, a bio samo kak blisk, po šteroga svetlobi se vlije še strašnejši zapor i zdigne še besnejši viher. Dobroga očo je ljübljeni Bog pohodo z vsikdar vekšim betegom. Pa kakša sveta, dobra düša je bio té oča. Glejmo par zgledov. Gda ga je en gospod na rimskom romanji zato, ar je z svojov decov raj bogamolo, kak bi se pa kartao, za skazlivca zvao, njemi je starec ne samo niedne žaone reči ne odgovoro, nego razveselio se je ešče razžalitvi i iz najvejšov ljübeznostjov si je pogovarjao s svojim razžalivcom. Kak krasna pelda ljübezni, junaške ljübezni do neprijatela. I žena, i vsi ki so ga poznali, so trdili od njega, ka je proti ljübezni do bližnjega ne grešo. Gda je vso svojo deco zročo Bogi na slüžbo, se je od vseh ostavljen ne samo razveselio, i Bogi hvalodanao, ka je smeo te aldov doprinesti, nego proso je ešče dobroga Boga, naj njemi da trpljenje, v šterom bo zgoro za njegovo čast. I dober Bog je sprejceo te aldov. Gda se je naša svetica preoblekla, se je z vračo z drügoga vdarca žlaka. Pri preoblečenji Trezikinom

je z veselim srcem bio navzoči z zadnjov hčerkov, Celinov, štera je ešče pri njem ostala a se tudi že odločila, ka stopi med karmeličanke, je obiskao pri toj priliki Najsvetejše i se dobromi Jezušu srčno zahvalo za miloščo, ka si ž njegove familije išče zaročnice i njemi izjavo, ka če bi ešče kaj dražjega meo, bi Njemi tisto tudi dao. Naj počasti dober oča zaročnika svoje hčerke, nebeskoga Boga, njoj je z beloga žamata dao napraviti obleko, glavo njoj je pa krasio venec iz lilij. I ta dobra duša je mogla, teliko trpeti. Mogla je arkoga Boga ljubi tistoga strahūje.

Veliko zatajūvanje je bilo za toga dobrega oča tudi to, ka je v svojem betegi samo ednok bio mogoči obiskati svoje hčeri v klostri. Gda so po tom obiski té od njega slobod jemale i njemi pravile: „na se videnje“ — jih je pogledno, z rokov proti nebi kazao, dušo nepremično tak stao i jočič odgovorno: „v nebi“

Očino trpljenje je globoko rano vsekalo na Trezikino dušo, a junaško je nosila to rano. Etak piše od njé: „Nemam reči, nemam izraza, da bi popisala naše velike strahе, niti ne poskušim, da bi je povedala. Ve ednok tam gor, v svetlom nebeskom domi bomo z veseljom gučali od temnih dnevov pregnanstva. Zaistino, zaistino, tri leta očinoga mantrništva so najljubljenjša i najrodnejša doba mojega življenja i ne bi je dala ta za najzvišenejša zameknjenja, v posesti toga neprecenljivoga kinča z prekipečov zahvalnostjov kričim: „Gospod! Veselimo se dnevam, v šterih si nas ponizo.“ (Ps. 89, 15.) O kak lepi, čisti duh je to! Njegova moč je napunila ne samo samostan, nego ešče prek toga sten široki svet, pred vsem ga je pa dihala njena rodbina. Dve setri šterivi sta se tudi odločili, ka stopita v samostan i od junaškoga oče za to dobile dovoljenje a ar sta za volo betega očinoga ne mogle ešče spuniti svoje vroče žele, sta med svetom ostale, posteli sta z Trezikinim duhom napunjene, goreče tudi pobožne duše i postale vsikdar pobožnejšivi. Leonie i Celine sta bile to. To so svedočila njivi pisma, to celo življenje, to en lepi zgled, gda sta bile od gospodov ednok na ples povabljeni i ponūdbo sta z ljubezni do Jezušu odklonile.

Po očinoj smrti so se tema Trezikinima sestrama tudi odprla vrata samostana. A edna njedvi sestra je nikak se štela dovoliti, da bi Celine postala karmeličanka. Junaška Trezika se nato po-toži Jezušu nad zgūbov svojega oče i prosi dobrega Boga, naj očino zemelsko trpljenje vzeme za trpljenje vic i očino dušo taki v nebo vzeme. Za znamenje, ka jo je zaistino poslušno, pa njoj naj da to, ka sestra, štera se protivi Celinejevom vstopi v samostan, več ne de proti. I glejte, komaj zvrši svojo molitev i ide

vô z kapela, njoj pride proti ta sestra i njoj naznani, da ma vročo želo, naj i Celinejo vidi na Karmeli. Zmaga je puna: oča je v nebi, sestre pa vse v samostani. Ar je za Jezúša rada trpela, je od Njega vse dobila, ka Ga prosila, njene molitve so krepile samostan i svet. O keliko milošč je sprosila tudi za nas! Keliko skúšnjav smo premagali, keliko dobroga mogli zvršiti, ar nas je krepila milošča, štero je sproso za nas križ te svete naše vrstnice, blažene Terezije.

Po preoblečenji se je začeo noviciat, po tom bi pa prišla obljúba za edno leto. A mogla je Trezikina hrepeneče dúša še osem mesecov čakati prek leta do oblúbe ar je ravniteo samostana ne privolo prle v obljúbo. V tom časi kak je rasla njena žela po obljúbi, je raslo tudi njeno trpljenje. Jako velika dúhovna suhoča jo je pohodila. Popiše jo s temi reči: „Dúhovna súhoča mi je zmerom rasla, nindri ne sam najšla tolažbe, i neba i zemla sta me povrgle.“ A čeravno potrta je bila njena dúša, gorečnost se njoj je pa povejšavala. Ljubezen do Boga je vse premagala, vse teškače, vse poskušnje i niti ne je šla nego letela je naprej po poti popolnosti. Glejmo njeno napredüvanje. Se je veselila, ka njoj falijo ešče potrebne reči, kak lampica v sobi i ka je mesto lepe ročke grdo dobila. Neizmerno se je veselila toj grdoj posodi. Ednok so jo potvorili, ka je kupico strla. Ne jo je ona strla, a premagala se je, zagovorila nese je, nego kúšnola zemljo i oblúbila, ka de drúgoč bole pazljiva. Napredüvala je v vseh jakostih, tak se je pripravila na blaženi den sv. obljub. Leta 1890. sept. 8. je b'o té blaženi den. Pred oblübov je dobila blagoslov sv. oče pape. Te blagoslov jo je okrepo, ka je premagala strašne skúšnjave húdoga dúha, ki njoj je šepetao ka je ne pozvana v samostan. Grozovito jo je mantrao peklenšček, a premagala ga je, ar jo je dani blagoslov okrepo, ka je svoje vojske odkrila predníci, štera jo je presvetila, ka je boža vola njena obljúba. Bogala je i skúšavec je pobegno. Pokorščine ar je poniznost v njej, se húdi dúh strašno boji. Od svoje oblúbe to piše: „Zorja sept. 8. mi je nebeski mir prinesla i me celo prehodila i v tom miri, šteri je boži i šteri presega ves razum,“ (Filip. IV. 7.) sem naredila svojo obljúbo. O keliko milošč sem prosila jaz te . . . Z nikoga ne sem se spozabila: to sem štela, ka se te den vsaki grešnik povrne na zemlji i se trpeča vsaka dúša reši iz mok purgatoriuma. Ka sem pa za sebe prosila, sem na malo cedilo zapisala i na svoje srce položila i to se je etak glasilo:

„O moj ljúbeznivi Jezuš, moj nebeski Zaročnik, daj mi to

milosčo, ka plašč svoje nedužnosti do groba občuvam v belo
bliščobi. Ne dopusti, ka bi čistost svoje duše z najmenšov pros-
tovoljnov falingov otemnela, rajši me zdaj, v tom meggnjenji,
vzemi k Sebi! Daj, naj samo Tebe iščem i Tebe ljubim! Daj,
naj svet vmerjé za mene i jaz, tudi popolnoma vmerjem za svet.
Da, naj zemeljske reči i minljiva dugovanja nikdar ne motijo
mirni pokoj moje duše! O moj Gospod, moj Jezuš, nikaj drugo
ne prosim od Tebe, kak mir duševni . . . Tvoj mir i to, ka bom
Te brez konca, brez kraja, na vse veke i nedopovedljivo ljubila!
Moj Jezuš, vse moje, o da bi mogla do zadnje kapljice prelejati
še svojo, krv za Tebe! O da bi mogla postati mantrnica ljubezni!
Daj mi duševnih bojov mantrništvo, ali či to ne, daj mi mantr-
ništvo telovnoga trpljenja! Ali ešče bole — proseč te prosim —
daj mi oboje. Dovoli, da svoje svete dužnosti kak najpopolnej
spunim, dovoli da se vsaki z mene spozabi, me zavrže, me z
nogami tlači, me tá lüči kak nikaj vredni prašek. Jedinj moj Ljub-
ljenik, glej sčista sem se Ti predála, spuni nad menov zdaj i
vsikdar svojo sveto voljo i ne dopusti, da bi me kda kaj moglo
od Tebe ločiti.“

„Na navečer toga lepoga dneva sem z rož spleteni zaroč-
niški venec z mernim, tihim srcom, brez žalosti položila k no-
gam sv. Device, kak je to pri nas navada, čutila sem, da mi bla-
ženstva več nikaj ne more vzeti.“

I zaistino ne njoj ga je moglo, čeravno je trpela vsikdar več,
ar ljubezen do Boga jo od dneva do dneva vsikdar bole krepila,
ar pri vsakoj priliki, lahko pravimo, telkokrat, kelkokrat je zdeho-
nola, je ta rasla vu njej.

Sept. 24. je dobila šlar. Oča so bili jako slabi i ne mogli
nazoči biti, da bi jo blagoslavili. Veselo je pretrpela to veliko
žalost. Za osem dni se je oženila sestrana Ivana. Gda njoj je
ta povedala, kak ljubi svojega moža, kak njemi je verna, je
taki nahranila z tov prilikov svojo ljubezen do svojega nebesko-
ga Zaročnika i pravila: „Naj ne pravijo, naj ne morejo praviti,
ka je edna žena več včinila za svojega moža, kak jaz za Jezusa,
za svojega ljubljenoga Jezusa.“

V ljubezni je rasla, a duša njoj je trpela od straha, ka ne
ljubi zadosta Jezusa. Spovedniki je odkrila svoj boj, svoj pri ob-
ljubi sprošen boj. I te so njoj odgovorili v božem imeni, ka je
dober Bog jako zadovolen ž njenov dušov.

Za par mesecov po obljubi je vmrla v samostani ustanovi-
telica samostana, od sv. Terezije zvana Genoveva mati, sveta
žena. Naša svetica je dostakrat hodila k toj blagoj duši po tanače.

Tudi na njuvo zadnjo vöro je prišla i dobila je toga: „V miri veselo služi Gospodi, i pomisli, dete moje, ka je naš Bog, Bog mirü.“ Dve vöri je bila pri vmirajočoj i trpela vnogo — vnogo — za njo, ka se njena dūša preseli zraven v nebesko blaženost. I se je. I kak se je, je blaženost napunila Trezikino dūšo, plača za trpljenje pri vmirajočoj je prišla taki.

Od te svete žene so si nūne jemale spomine. Trezika si je najlepšega odebrala: z ednov krpov je zbrisala dol skuzo vmirajoče, skuzo ljūbezni. Po smrti za par dni je v sneh vidila mater Genovevo, kak delijo dare vsem nūnam vu klostri. Vsaka je kaj dobila, kda so pa do nje prišli, so več nikaj ne meli. Pres-trašila se je, ka nikaj ne dobi. A strahovje so ne dolgo trpeli. Pokojna jo ljūbeznivo poglednejo i njoj trikrat pravijo: „Tebi, dete moje, darūjem svoje srce.“

Velika poskušnja je prišla en mesec po smrti matere Genoveve to je l. 1891. dec. na samostan. Nastopila je influenza, štera je nesmileno kosila med sestrami i napunjavala z novimi grobi njuvo pokopališče. Trezika je te sakristijanke dužnost zvršavala. (Oltare, mešno obleko, kelihe mela na skrbi.) Preveč jo je to veselilo, ka se je smela dotikati svetih posod, a porabila je to čast, to prednost za to, ka je tem bole vužigala svojo ljūbezen do Jezušā. Večkrat je ponavljala v sebi reči sv. Pisma: „Sveti bodite, ki nosite posodo Gospodovo“, (Iz. 52, 11.) i verno, z največšov ljūbeznostjov je dvorila betežnim sestram i oblačila mrtve. Vsikdar boječa, se od mrtvih sester ne bojala! Pa zakaj bi se, ve kak piše: „so se mirno brez smrtnoga boja odselile drage sestrice v blaženo vekivečnost; na obrazi se njim je raz-lejao nebeski mir, smejale so se, kak da bi v najslajših senjah spale.“

Pa minola je ta proba tudi, a prišla je druga. Po svetih prečiščavanjah ne je čutila nikšega veselja. I se lahko za toga volo tožila? Nikak ne. Trpela je merno to sūhoto i li hodila k Jezušī, ar je ne zato hodila k prečiščavanji, kak pravi, da bi dobila krūh tolažbe, nego samo zato, naj Jezušovo sveto volo spuni.

To vernost njoj je dober Jezuš s tem plačūvao, ka njoj je vse, ešče te najmenše želenje spunjavao. Sfalile so hoštije i dūhovnik je mogo lomiti. Parkrat zato je mesto cele hoštijev samo menši falaček dobila. Vsaki zna, ka je to vredno prečiščaanje i ka je v najmenšem falati celi Jezuš tak nazoči, kak v celoj hoštiji. A njo je li motila skušnjava: nema te Jezuš rad, zato ne dobiš cele hoštije. Zdaj si je zbūdila to želo, da bi celo hoštijo

Prostor v ograçeki, gde je stari oča bl. Jez. Trezike toj dao dovolenje, ka sme s'opiti v karmelski samostan.

Bl. Jez. Trezika kak karmelska redovnica.

Bl. Jez. Trezika prošl sv. očo Leona XIII., da sme v 15. leti stopila med karmeličanke.

Cecila (hižička) bl. Jez. Trezike.

Ograçek karmelskoga samostana v Lisieux-i.

dobila. I dobila je taki niti ne samo edno, nego celo dve. Jezuš je taki spuno želo svoje zaročnice.

Med svetom je rada mela rože. Rada bi je mela tudi v klostri I glejte, komaj se zdigne z njenoga srca ta vroča žela, že jo obsipljejo dobre duše z rožami i ravno z tistimi, štere je najrajmela. Veselo je nosila odsehmao Jezusi na oltar. Gda je vidila to ljubeznivost Jezušovo, ka njoj ešče te najmenjše žele spunjava, je spregovorila: „O neizmerna smilenost. O čudno ponižanje! O nerazumljiva, nerazložljiva, nedopovedljiva ljubezen.“

Leta 1894. sept. 4. je stopila v Karmel sestra Celine z redovni imenom „Po sv. Tereziji zvana Genoveva sestra.“

Kak veliko veselje njoj je ta milošča napravila. To je bila njena tolažba za očin beteg i smrt, štere križe je tak mirno prenašala.

Po očinoj smrti jo je ljubezen tak prehodila, ka več nikših drugih žel ne mela, kak samo ljubiti Boga. Piše: „Zdaj nemam druge žele, kak samo Jezusa ljubiti, ljubiti ga iz cele moči svoje, ljubiti ga vroče. ljubiti Ga z svetov strastjov ljubézni . . . O kak sladka, o kakšega blaženstva puna je pot ljubézni.“

Gda je minola 17 let stara, se je mantrništvo njene duše že začelo povekšavati. Niede knige ne mogla prešteti, ka bi jo razmila, ka bi jo čtenje na koj navčilo. Včasi je vse pozabila i nikšega veselja ali navdihavanja pri čtenji ne dobila. Jedino sv. Pismo i „Hoja za Kristušom“ so jo v duši hranile. A za to sühoto ne samo ka ne mrmrala, nego darüvala jo je Jezusi, naj ž njov pomiri njegovo smileno ljubezen, štero milijoni i milijoni zavržejo. V té namen, to je naj Jezušovo, smileno i ljubezni puno Srce pomiri, je želela, da bi se duše zročile v áldov Jezusi, ona sama se je l. 1895. jun 9. darüvala v té namen. Goreti i zgoreti je želela v ognji duševnoga i telovnoga trpljenja z vroče ljubezni do Jezusa, naj pomiri njegovo Srce za grehe, šteri žalijo njegovo smilenost i njegovo ljubezen. Dober Jezuš je sprejeo to žrtev. Gorela i zgorela je v trpljenji ljubezni za sv. Matercerkev, za njene vernike, pred vsem pa za njeno duhovnike. Zaistino blažena je tista „Mati,“ štera jo je v naroče Jezušove pripelala! Zaistino vredna je, da jo večno slavi v nebi, kak sama piše. Prečista Devica Marija je ta sladka mati.

Prvo pozvanje v nebesa.

Trezika je štela z gornjimi poglavji dokončati svoj življenjepi. A mogla ga je nadaljevati po zapovedi prednice, štero je popolnoma bogala, ar je v njej gledala Jezusa, ki njej zapovedava. Pisala de, pravi, čeravno njoj pred očmi vržejo v ogenj vse, ka je napisala, bi jo ni piknjice to ne bi bolelo. Ona prednico bogati šče, šteroj se ešče srčno zahvali, ka jo je ostro mela vsikdar. Bogala je i začnola nadeljavati svoj življenjepi v takšoj poniznosti, ka bi njoj celoga sveta vse hvale ne mogle niti edne gizdave misli zbūditi, ar je sebe pred Bogom za nikoj drugo ne mela, kak samo za en prašek. Svoj spis začne z delom, štero je zvršavala kak voditeljica navink. Glejmo jo, kak je té vodila.

Novinke je mela za ovčice, štere more po Jezusovih, sv. Petri povedanih rečah pasti: „Pasi moje ovce.“ Spoznala je, ka Bog nikoga ne potrebuje, najmenje pa njo, če šče na zemlji kaj dobroga včiniti. Z tov poniznov dšov je vzela prek „najležejšo i najslajšo pozvanje pri prednici.“ Tak zove svojo čast, ar je prednico mela za voditeljico novink, sebe pa samo za njihovo prvo pajdašico. Piše: „Sem se prestrašila, sem čutila i znala, ka sem preslaba za to, proseč te prosim zato, ti pasi svoje ovce, mene pa po milosti samo trpi pri njih. Draga moja mati, kak je bilo to mogoče, ka si se ne zbojala, ka bi znala jaz tvoje ovce na kriva pota pripelati, ka bi one na nepoznanih krajih zablodile. Glasim, ka mi je „velike reči včino Mogočen, koga ime je sveto“ (Luk. I. 49.) i Njegovo največše delo je, da mi je dao spoznati mojo ničest, mojo „nezmožnost.“ Tista prednica, štera jo je rada kregala, njoj je zročila skrb za novinke, te najtežavnejši i najodgovornejši poseo v samostani. Zakaj? Ar je kreganje ne samo ne zamerila, nego veselila se njemu je, ešče nedužno kreganje veselo pretrpela. Z tem je pokazala prednici, ka ma tri najpotrebnejše jakosti za vodstvo novink: poniznost, pokornost i potrpljivost. Popolnoma je bogalala svojo prednico i tak včila po njenih navukah novinke, je napunjavala z svojim svetim dšom, je vužigala z svojov gorečov ljübeznostjov na ljübézen do Boga. Svetnica je gojila deklice, da postanejo svetnice, svete nüne karmeličanke, kak so tudi postale.

Trpljenje se njoj je pa li povekšavalo. Z letami je raslo v njej. Etak piše od njega: „Dša mi je vnogo mok prestala, dosta sem trpela na sveti. V detinstvi sem glavo povasila med trpljenjom i dnes merno i veselo pijem iz keliha trpljenja. Če ne bi ti,

draga moja duševna mati, poznala najskrivnejše skrivnosti moje duše — priznam — bi se smejati mogla, kda to cteš; da je morebiti štera med nami, ka bi na videz mela blaženejše življenje, kak je mam jaz? O kak bi se čudili ljudje, če vi vidili to mučno mantrništvo, štero že edno leto prenašam!“

A konec trpljenja se je bližao za to Jezušovo sveto zaročnico. Čeravno se je čutila jako močno i zdravo, je v srce dobila na veliki petek vūpanje, ka jo dober Jezuš skoro odpela v lepa, svetla nebesa.

Za edno leto po tom Jezušovom zvanji na velki četrtek, bi rada celo noč virestvūvala pri božem grobi: A ne njoj je bilo to dovoljeno. Samo do polnoči je smela ostati pri njem, za tem se podala v svojo sobico. Gda si je legla, njoj je nikaj vročega prišlo z grla do vūst, pūstila je to v robček i ne gledala ka je, ar je že lampico vgasnola i se zatajila. A nezmerno se je razveselila, gda je drugi den ovarala, ka je krv vrgla vō. Jezuš se bliža. Kak lepo piše od toga svojega veselja prednici: „O, draga moja mati, kak sladko mi je to vūpanje. V srci sem bila prepričana, da me Ljūbljenik zove i ravno na den Njegove smrti sem prvič zaslišala njegov zvajoči glas, . . . šteri mi je naznano, ka se mi že približava ljūbeznivi zaročnik.“

Ljūbljeni Jezuš njej je na veliki petek večer, potom, ka je z pregorečim srcem opravila vse molitve i oster post od veselja, ka de skoro pri Jezušu, ponovo oblūbo, ka skoro pride po njo. Z neizmernov radostjov je to taki povedala prednici.

Jezuš se je bližao, a te križani. Dozdaj je neba bila njena jedina tolažba, zdaj, gda se njoj je bližala, je ne mogla več niti na njo misliti. Neizmerno je trpela njena duša, a blaga svetica je ešče več želela trpeti i svoje trpljenje darūvala za uboge blodnike, naj njim dober Jezuš da miloščo prave vere, za sebe pa drugo ne prosila, kak naj Jezūša nikdar ne razžali. Od duševne ostavljenosti, štero je trpela zdaj, kak negda Jezuš na križi, etak piše: „Naglo postanjuje megla, gostejša noč temnejša; i ta kmica gosta ka bi jo rezao, lēže kak gora na mojo dušo, da mi jo raztlači, razmoži i jaz več ne vidim v svojoj duši podobo svoje prave domovine, ne najdem vūpanja v edno lepšo, blaženejšo domovino . . . Vse se razkadilo, vse se zgūbilo.“ Vidlo se njoj je, kak da bi jo jezero jezer nevernikov i hūdiuh dūhov strašilo, ka toj temi ne bo konca, nego da na veke bo trpela v njej v pogūbljenji. — V tēh strašnih skūšnjavah si je gostokrat obūdila vero, celo apoštolsko verevavlūvanje je z svojov krvjov spisala doli i to vsikdar na srci nosila. I te grozno skūšnjave kak je premagala, tak je tūdi veselo

prenašala. O do skuz genljive so v teh borbah njene reči: „I zato, čeravno strašno trpim i nemam niedne zvišene, tolažilne misli, vendar lahko pravim z psalmištom: Veselje si mi pripravo Gospod, v tvojem stvorjenji, i v deli tvojih rok se veselim. Da more li biti vekša radost, kak trpeti z ljubezni do tebe?“

Tak junaško je trpela, ka če bi mogoče bilo, niti plače za to v nebi ne bi vzela, naj bi ž njim mogla samo bar en greh proti veri preprečiti ali za njega zadostiti.

To trpljenje jo je nadale tak ščistilo, ka v nebesa tūdi samo zato štela priti, naj tam neskončno ljūbi dobroga Boga, ne pa zavolo vživanja nebeskih dobrot. Iz té ljūbezni do Boga je pripravna bila iti tūdj v drūgi samostan, kde jo ne bi poznali i gde bi mogla več trpeti, ar jo tū, gde je, vse sestre ljūbijo. Negda se bojala na ter biti sestram v betegi, zdaj več nema té bojazni. Ljūbezen jo je popolnoma zdrūžila z božov volov. Piše: „Sem betežna i ne ozdravim. Mir mam popolen i nevkaljem, ve sem se ščista predala Gospodi Jezušī.“

Trpljenje jo je spopolnilo tūdi v pokorščini. V prednici je samoga Jezušā gledala i ka njoj je ta pravila, je za Jezušov odgovor vzela. Tak je lahko odbijala skūšnjave proti veri. Ta pokorščina jo je rešila tūdi vse drūge brige kak sama prizna: „O moj Gospod i moj Bog! Kelike zburjave se reši tisti, ki je pokorščino oblūbo! O kak srečni so redovniki!“

Trpljenje njej je dalo zras tūdi v ljūbezni do bližnjega. Ščista z drūgimi očim je gledala zdaj bližnjega, kak prle i spoznala v svetlosti Jezušove milošče, ka bližnjega te ljūbi popolno po njegovom zgledi, če ga od sebe še bole ljūbi. „O zdaj že spoznam — pravi — v čem stoji prava ljūbezen do bližnjega, v tom, ka merno prenesemo vse falinge bližnjega, naj ne vidimo i se ne čūdivamo nad njegovim spadajom, se včimo od njegove najmenše jakosti i to priznamo, ali najvažnejše je, naj ta ljūbezen ne počiva samo v naših srcah, ar nišče ne dene vužgane sveče v skrito mesto, niti pod mernik, nego na svetilnik, ka oni, ki notri idejo, vidijo svetlost.“ (Luk. XI. 33.)

„Tak mislim, dobra mati, ka je ta svetlost ljūbezen, štera svetlobo, jasnost i toploto more razširjati.“

Gda je kakšo falingo opazila na sestrah, je tak premagala skūšavca, ka je mislila: to je edna falinga, pa mogoče niti falinga nej, ar jo je sestra z dobrim namenom včinila, keliko skritih jakosti pa ma, za štere ne vem.

Iz te ljūbezni do bližnjega je ednok celo nekoj redovnoj sestri prepūstila opravilo nekšega za nebo zaslužnoga dela, štero je v

prvoj vrsti njej šlo; — a dala je prednost sestri, naj si ona zaslūži nebesa. I včiniła je to ešče te, če je za to kakši špot mogla prestati. Po Jezušovom zgledi je ešče od sebe bole ljūbila bližnjega i s tem, se zna, si v nebi več zaslūžila, kak če bi ga samo tak ljūbila, kak sebe.

O kak popolna je bila njena ljūbezen do bližnjega. V trpljenji jo je dober Bog na tak visiko stopnjo te ljūbezni pripelao, ka jo mi niti z pogledom ne dosegnemo, ne, ka bi jo z djanjom. Ali dužnost nam je pa li iti po njenih stopnjah i bližnjega kem bole ljūbiti. Sovražnikov je ne mela, v Karmeli so se vse ljūbile. A itak je po celom sveti tak i tū je tak bilo, ka do ništernih mamō bole odprto srce, kak do drugih. Ona je to slabost tak premagala, ka je za tiste posebno goreče molila i posebno prijazna bila do tistih, štere so njoj ne bile tak drage kak druge. Ta popolna ljūbezen do bližnjega jo je navčila, ka je včasi dala ta tistoreč, za štero so jo sestre prosile i to vsikdar ljūbeznivo, ka je posojeno reč ne prosila nazaj, če so sestre pozabile na njo; i nazadnje ka če je ne mogla prošnje spuniti, jo z tak lepimi rečmi odbila, ka je prosilka veselo šla od nje. Ljūbila je i ljūbiti je štela vsikdar bole: „O, moj ljūbljeni Jezuš, odšterimao plamen ljūbezni razjeda moje srce, odtistimao radostno bežim na poti tvoje nove zapovedi i bežati, leteti ščem na njej tečas, dokeč se ne pridružim k lilijskomi šeregi devic i te ne nasledūjem na brezmejnih prostorah, neprestano prepevajoč novo i skrivno pesem, štera ne more biti drugo, ka slavospev vse prehodeče ljūbezni.“ Popolno je zvršavala ljūbezen do bližnjega. Ta ljūbezen jo je tak prehodila, ka če bi jo štela popisati, pravi — bi jo mogla samo z angelskov igrov i serafinskimi slavospevi.

Novo napredūvanje v popolnosti.

Njeni dūhovni bratje.

Njena dūša je letala. Mi včasi leta dugo se borimo, ka premagamo štero falingo, ona je den za dnevom šla zmagovito naprej. Zakaj? Ar je posebno ljūbila svojega bližnjega. To ljūbezen dober Bog z nekim posebnim blagoslovom sprevaža. Njena ljūbezen do bližnjega je dosegla to višino, ka če je što ž njenimi mislami prišo do časti, ne povedala, ka so to njene misli. Vse, ka je mela, je za boži dar držala, lepe misli, znanost tūdi. I veselilo jo je, če je mogla z temi božimi dari drugomi biti na veselje, na

hasek. To ljubezen si je tak osvojila, ka je z mernov dūšov lahko pisala: „Zaistino, zdaj že merno lahko trdim, ka se mi srce ne drži kinčov toga sveta, ne zemelskih i ne dūhovnih“.

I to, svojo ljubezen je tūdi v drūge dūše štela v cepiti, zato je dosta molila za nje i samo po molitvah i v dūhi pokorščine jih je te milo pelala naprej do popolnosti. Na te način je navčila edno svojo redovno sestro, naj prednice ne ljūbi zato, ar je ljubezniva, dobra, nego zato, ar Bog zapovedava, naj jo ljūbi.

Ljubezen svojo do bližnjega je zajemala, kak piše, pod križom. Od križanoga Jezusa se je včila ljūbiti bližnjega z dari trpljenja, štere je za nje darūvala. Molila i zatajūvala se je za nje. Oda je še kandidatinja bila, je posili šla mimo prednicine sobe, se krčovito zgrabila za poprimač, naj jo natura ne vnese i ne ide kaj prosit, ka bi njenoj naturi povoli bilo. Premagala se je v začetki redovniškoga življenja, zato je prišla v par letih na nepregledno visino popolnosti.

Do sebe je ne mela ni piknjice vūpanja, popolno pa do dobrega Boga. Neomejano se je vūpala, ka de jo On podpirao z svojov svetov miloščov do popolne zmage. I prišla je. Pa keliko vojsk je mela. Posebno žmetno jo je stalo drūge na falinge opominati. Sama prizna: „Raj bi prenesla jezero-jezer vočimetanj, naj bi mi samo ne trebelo drūge opominati na njihove falinge.“ Pa vūpa-joč v dobrega Boga, je tūdi tū zmagala, opominala je, kda je trebelo iz same ljubezni, čeravno bi njoj to zamero što, gda njoj je to dužnost bila do novink kak voditelici.

Kak najbolši paster svoje ovce tak je lūbila ona svoje novinke. Piše: „O jaz bi iz srca rada dala svoje življenje za nje (novinke) i je tak čisto ljūbim, ka niti ne želem, ka bi znale za to. Milost, dobrega Boga me je rešila toga, ka bi je z kakšimi prilikami štela pridobiti, spoznala sem, da je moje pozvanje, naj je k dobromi Bogi i k tebi pripelam, mati, k tebi, ki si za njé vidljiv Bog, koga nasledūvati, ljūbiti, poštūvati morejo.“

Hūdi dūh je novinke proti njej drasto, a ona ga z molitvov premagala. Molila i li molila je za nje, pa prište so vse na njeno pot. „Samo v molitev položim vse svoje vūpanje, pod obrambni plašč svete Device bežim i gospod Jezus i zdaj, kak vsikdār, sijajno zmago dobi. O moja moč je samo v molitvi i v āldovah, to so moje nepremagljivo orožje; ne z rečmi, nego ž njimi, samo ž njimi morem odpreti pot v srca G. Jezusi, o kelikokrat, kelikokrat sem to skūsila.“

I kak je ona delala, tak je včila tūdi svoje novinke. Po njenom zgledi se je ravnala edna novinka i sprosila v ednom štiri-

desetdnevnom posti miloščo, veliko miloščo svojoj sestri, ka je ta postala karmeličanka.

Pa bi mi radi znali, ka je molila naša blažena? Predvsem je vsikdar goreče zmolila predpisane redovne molitve. Dužnost je prvo. Zvün teh pa eta piše od svojih molitev: „Meni je molitev ne drügo, kak domo letenje düše, kak en zavüpní, željni pogled na nebo, kak krič ljübezni i hvale, šteroga ali radost prinese na vüsta, ali pi trpljenje stisne iz srca . . . Včasi pa, gda nastopijo sedmera sükešna leta, i mi je düša tak süha ka nemam niti edne dobre misli, ni ednoga zvišenoga čütenja, te počasi, jako počasno zmolim Oča naš ali pa Zdravo Marijo i ta dvojja molitev prehodi, naplodi, preplavi mojo düšo z vodov bože milošče; i ta mala, žedna düša se zadovolji, napuni.“

Glejte, tak je molila svetica, tak molimo tüdi mi. Ne je potrebno cele knige vözmoliti. O nikak ne, najlepša i najhasnovitejša molitev je z Jezušom si zgučavati, to je premišlavati si od nebe, od pekla, od dobroga Boga, pač od düše si zgučavati z Jezušom. O kak lahko delo je to pred najsvetejšim oltarskim Svestvom.

Poleg molitve je posebno ljübila ponižavanje. Do dna srca jo je razveselilo, če so jo kaj menje cenili, štimali, zavrgli. Celo sladkost je vživala, gda so njoj novinke pošepetale, ka poleg nje se lahko vadijo v potrpljivosti, to je ka je ona sekira. Piše od toga ponižanja: „Mislim, ka morejo čütiti i znati, ka z tem (ponižavanjom) mi spravijo največše veselje. O zaistino, več je to, dost več, kak veselje, to je (ponižanje) radosti puno goščenje, štero v omamljenost blaženstva zaziblje mojo düšo. Niti sama nevem, kak se morem jaz tistomi veseliti, česa se straši natura i ka se njej mrzi!“ — Tak je ona ljübila ponižanje. Ščete znati, düšice, zakaj? Ar je njeni Jezuš tüdi tak delao i žele, *da bi vsaka düša tak delala.*

Gda je blažena Trezika obetežala, se je prednica na vse mo-goče načine skrbela, da njoj olejša betežni stan. Blažena se njoj z edne strani toplo zahvali za to dobroto, z drüge strani pa išče priliko iz te prednicine ljübezni do ljübezni do bližnjega, „da de nosila takše sočütje do *düševnih* faling svojega bližnjega, kakše je ona vživala od strani prednice v svojih telovnih slabostih.“ Zato je posebno rada iskala gor družbo tistih, na šterih je kakšo falingo odkrila i si je prizadevala biti kak najbolje prijazna do njih, naj je samo more ozdraviti iz njihovih faling i slabosti. Včasi, njoj je teško bilo biti prijazna, srce se njoj je jokalo, a premagala se je i se je, kak piše, „skoz skuz“ smejala, radüvala, naj samo reši düšo bližnjega, svojo pa spopolni.

• Z tov prijaznostjov i ljubeznostjov je popolnoma pridobila edno betezno sestro, štera se ne mogla zavolo betega gibati i bila bole občutljiva. Sama betežnica je genljivo priznala, da se njoj je pri Trezikinoj dvorbi najbolje to dopadnolo, ka je opravila vse z „sladkim smehom.“ Pa kak je mogla biti tak sladka njena potrpljivost? Zrok pove blažena s temi rečmi: „Gda sem po sv. Petri zvano sestro našo sprevaljala, sem to z telikov milobov i z tak istinskih ljubeznostjov včnila, ka če bi samoga Gospoda Jezua sprevaljala, bi ne mogla biti milejša i pazljivejša.“

Pri molitvi je edna sestra vsigdar šošnjala, ružila i jo motila v preišljavanji, ta druga je pa tak nerodno prala, da jo v obraz vse poškropila. Velike skušnjave je mela, da jihvi opomene, naj ne delata tak. Čeravno ne grešna, vendar neka nepopolna nepotrpljivost njoj je to narekūvala. A premagala jo je. Sestre ne sta grešile, Bog njoj pošlje to priliko, da se vadi v potrpljivosti, si misli. Rogatanje edne sestre je mela za nebesko igro, žajfanco druge pa za nebeske kinče i pretrpela je obe nepriliki, ne da bi se najmenje kaj razčemerila. I ár je zvūn Boga nišče ne znao za to potrpljivost, zato je bila tak prijetna pred njim, ka je njeni sladki, prijeten dišec ešče nam dao pridehnoti. V toj priliki najdemo tūdi odgovor na svoja skoro vsakdenešnja pitanja: Zakaj me to — ali ono čemeri? — Bog nam pošilja te prilike, ka po njih postanemo potrpljivi, „po potrpljivosti pa, ka rešimo svoje duše,“ kak nam pravi Jezus sam.

Blažena Trezika je jako želela dūhovnikom biti na pomoč z svojimi molitvami i z svojim zatajūvanjom, naj morejo kem več dūš rešiti. Zato se je zbūdila večkrat v njenom srci sveta, tiha tožba: O če bi živo zdaj šteri moj braček, bi bio dūhovnik, kak bi ga jaz podpirala, keliko dūš bi midva rešila. Ta ljubezni puna tožba i žela je genola Srce Jezusovo i to jo je posluhnolo. Dobila je ne toti krvnoga brata dūhovnika, nego drugoga. Leta 1895. je pisao karmeličankam en bogoslovec, ki je nameno iti v misijone, naj ga štera sestra podpira z svojimi dobrimi deli, ka de mogo kem več poganov pripelati v krilo svete kat. Matere-cerkvi. I ta srečna nūna je postala po želi prednice Trezika. Ta milost jo je tak razveselila, ka si je ne mogla mesta najti od radosti. Etak piše od njé: „Prava deteča radost me je obišla i glasno veselje napunilo, ka se mi je nemogoča žela tak naglo spunila, ar samo v detečih letah naletim na takše prekipeče, v zameknjenje spravljajoče veselje, za šteroga sprejem mi je tesno bilo srce i preslaba dūša.“

Toga dūhovnika je imenūvala za svojega dūhovnoga brata i

gda so njoj prednica dovolili, njemi je pisala sladke reči od ljübezni do Jezusa, od rešenj nemrtelnih düš. Sledkar je dobila esče ednoga dühovnika za brata, za koga je posebno molila i se zatajüvala, a delala je to tüdi, kak prava hči sv. Terezije, *za vse dühovnike*, za celo sv. Matercerkev. Kak lepo piše od toga svojega misijoneranja: „Zato ka goreča karmeličanka na svoje srce obiné celi svet, mislim, ka z miloščov dobroga Boga ne samo dva, nego vnoge misijonare lahko podpiram. Za vsakoga molim ne da bi se spozabila z naših dühovnikov, ar je njihova služba več, kak ednok tak teška i žmetna kak onih, ki svetlost vere levajo v düšo poganov. Na vse zadnje pa jaz, kak moja mati, sv. Terezija, prava hči sv. Matercerkvi ščem biti i v *svoje molitvi sklenem vse žele i vse namene zemelskoga namestnika Gospoda Jezusa Kristusa. To je jedini veliki cio mojega življenja.*“ Pri teh rečah nam samoobsebi pride pitanje: Ka pa jaz včinim za Matercerkev? Molim za sv. očö, i dühovnike? Se zatajim kaj za nje? Poznam namene sv. očö? Tei so: širiti bože kralstvo na zemlji i v te namen dati molitve, zatajüvanje, dare, delo, pač vse, ka morem. Širiti bože kralstvo pa pomeni: škrbeti se, ka bodo dobri dühovniki, ki düše rešijo. Dühovnike pa zgoji za dobre dobra šola, dobri listi, delajo pa ti dühovniki, pač morajo delati v lepih, Boga veličanstnoga vrednih cerkvaj! Kak smo v tom dugovanji? *Opojnih pijač spijemo Prekmurci na leto okoli sto milijonov dinarov.* Za tak veliko šumo si podkopavamo zdravje i odpiramo pekeo. — O henjao narod na toj poti! Bog ti je dao blagoslov, da širiš, podpiraš njegovo kralstvo. O zmisli si na to veliko svojo düžnost.

Svojo veliko ljübezen do svojih dühovnikov i vseh svojih dragih izraža blažena z tov genljivov prošnjov: „Moj Bog i moj Gospod, Ti dobro znaš, da sem vsikdar samo Tebe štela ljübiti, vso moje prizadevanje je na to šlo i to je moja jedina dika. Ve si ti pred mene vdaro, ar si me te že lübo, gda sem jaz še cecatje dete bila i ta lübezen tvoja je z menov rasla i se krepila i zdaj je že tak velika, kak en brezmerni ocean, šteroga globočin je ne mogoče zmeriti. Ljübezen ljübezen rodi, moja ljübezen proti tebi plahoče i rada bi napunila neskončne globočine; o, ali joj, tak mala tak ničevna je moja ljübezen proti tvojoj, kak edna kapljica, štera se v morje pogrozi. O da bi te mogla ljübiti, kak me Ti ljübiš, z tvojim Srcom, z tvojov ljübeznostov bi te mogla ljübiti, samo tak bi mogla mirüvati. O moj sladki Jezus, mislim, ka bi več ljübezni na nikoga ne mogo tazmetati, ka si jo na mene potrošo, zato te vüпам prositi, *ka bi tak ljübo moje, kak si mene ljübo.*“ — Draga svetica, mi se vüпamo, ka te je dragi Jezus poslüšno i vse tvoje ljübi kak je tebé

ljūbo. Bodi pa ti tak milostivna, vzemi za *svoje* nas vse, ki piše-
mo to knjigo, ki jo čtomo, ki jo širimo, ki želemo zmago Ma-
terecerkvi, vse dūhovnike, vse naše dobre dūše, ka de nas sve,
o vse ljūbilo kak tebé, presveto Srce Jezušovo.

Bl. Jezusekova Trezika z materjov.

Bl. Jez. Trezika z očom.

Bl. Jez. Trezika z sestrov Celine-jov.

Bl. Jez. Trezika pri priliki prvoга
sv. obhajila.

Bl. Jez. Trezika, verná hči
sv. Terezije

Bl. Jez. Trezika popolna ljübiteljica
Križanoga zaročnika.

Blažene vüpanje. — Nebeska prikazen. — Jezuš se približava.

Zadnji del svojega življenjespisa je v dühi pokorščine blažena pisala svojoj sestri, Mariji, ki njoj je bila botra i ž njov vred karmelska nūna v ednom samostani. Sestri se z globočine srca najprle zahvali za skrb, z šterov jo je gojila i odgojila za Boga i jo zagotovi, ka jo srčno ljübi, štere ljübezni plačo bo z nebe na njo sipavala.

Jezuš sam nam pravo, ka z kem je srce puno, od tistoga vüsta govorijo. Te ljübke svetice srce je pa puno bilo, prepuno še z ljübeznostjov do dobroga Boga, zato so njoj vüsta le od te gučala. Oh kak sladke so njene reči, štere je sestri Mariji pisala, kak sladke so! Bliža se njena düša k popolnomi razcvetenji, bliža se nebi, zato, o zato pa tak nebesko diši.

Mi lečemo za tolažbov na tom sveti i če nam je düša včasi kaj malo bole süha ali raztresena, že si ne vemo kje mesta najti. Blažene tolažba pa znate ka je bila? Poslušajte: „Moja tolažba je to, ka tü na sveti nemam tolažbe.“ O kak čista, kak lepa ljübezen je to. Nasledüjmo jo bar teliko, da v düševnoj zapüščenosti ne bomo se pritožüvali, mrmrali. Ona nam bo pomagala, le z vüpanjom se k njej obrnimo.

Ljübila je Jezusa, ar je spoznala pri posveti njegove ljübezni, ka On samo edno reč potrebüje od nas: ljübezen. To je tista voda, štero je proso od Samaritanke. Ljübezen térja od nas.

V svojoj velikoj ljübezni do Jezusa je prisrčno želo mela, kem prle ga dobiti; kem prle ga dobiti i vživati v lepih nebesaj. Da se njoj ta žela skoro bo spunila, njoj je nebeski zaročnik neznano v ednoj lepoj prikazni. Maja 10. v zorjo po velikom düševnom trpljenji, se je v sladki sen zazibala. Vidila je tri karmelska nüne z šlari pokrite. Što so bile, ne je poznala, a rada bi je. Kak si to želo v srci zbüdi, se srednja odkrije i vidi njeni mili bliščeči obraz. Bila je svetoga življenja Jezušova Ana, tovarišica sv. Terezije, štera je tri samostane zozidala i se na posebno visikosti svetosti v nebo odselila. Sveta sestra jo je po lici božala. Trezika jo pa pitala, jeli de ešče dugo ločena od svojega Jezusa. Za odgovor je dobila: „Skoro... skoro... obečam ti, da skoro.“ Zatem jo blažena Trezika še pita: „Mati, prosim te, povej mi, je dober Bog zadovoljen z menov, ne žele On kaj drügo od mene, kak moje male dužnosti i od ljübezni goreče zelenje?“ Na to pitanje

je častite svete device obraz še svetlejši postao, njeni pogled pa milejši i ljubeznivejši. V tom spremenjenji je odgovorila na pitanje Trezikino etak: „Dober Bog nikaj drugo ne žele od tebe, On je popolnoma zadovolen s tebov.“ Nato je z obema rokama prijela Treziko za glavo, jo k sebi stisnola i tak sladko božala, ka se to opisati ne da.

Takša je ljubezen. Tam nad zvezdami je samo ljubezen, samo ljubezen, štera samo ljubiti zna. I ta nebeska ljubezen k ljubezni prihaja na zemljo, pa to spopolni i podigne k sebi. Tak se je zgodilo i pri Treziki. Po toj prikazni je dobila nevgasljivo želo, da bi mogla razširiti diko božo, da bi mogla trpeti i vmreti za sveto Matercerkev. „Poslušajmo njeno hrepenenje: O moj sladki Jezuš. Cūtim, to ščeš, ka se borim za tebe, ka sem ščit tvojega oltara, apoštol tvoje vere, ka preiščem istine svoje vere i je zapečatim z svojim srcom . . Rada bi svetoznane junaške čine doprinesla, z ve me križarov batrivnost i navdūševnost nagiblje. O kak rada bi za tvojo Cerkev na bojišči vmrla! O, če bi jaz mogla tvoj dūhovnik biti! Z kakšov gingavov ljubeznostjov bi Te jaz držala z obema rokama, kda te skrivne reči mojih vūst potegnejo z nebe na zemljo! i kak plamteč bi te delila, šterih dūša po Tebi hrepeni. Pa čeravno želeč-želem biti dūhovnik, me preseneti, napuni z občūdūvanjōm i būdi na nasledūvanje zgled sv. asiškoga Ferenca, ki je v poniznosti priznao, da je nevreden dūhovniške časti i se njoj je odpovedao. Kak naj zadovolim té nasprotūjoče si žele, to v popolnom nasprotji si obstoječe hrepenenje? Rada bi v dūše svetlost, milobo i toploto spravila kak proroki i doktorje. O kak rada bi prehodila to žalostno zemljo, i glasno glasila Tvoje ime i v pogansko noč presvetila z svetlostjov vere, ka bi v zemljo, štera četalje rodi, posadila drevo dike, tvoj sveti blagoslovljeni križ, O moj križani, ljubljeni Jezuš! A eden misijon moje žeje ne bi mogo pogasiti, moje žele zadovoliti: naednok bi rada glasila tvoj sveti Evangelium na vseh krajih sveta, i bi to štela, ka bi se moj glas slišo ešče i na najbolje pozabljenih i nepoznanih otokaj oceana. Misijonar bi rada postala ne samo tečas, kak to kratko življenje trpi, nego to bi rada bila od začetka sveta ta do konca sveta. O i nad vse bi mantrnica rada postala za Tebe. Mantrništvo je bilo tolažilna senja moje mladosti, jedina njena vroča žela, ta senja, ta žela je v celici Karmela naraščala. I kakša naspamet! Edne vrste trpljenje, edno morišče bi me ne zadovolila; v zadovolitev mojih žel bi potrebūvala vseh mok moke i morje britkosti . . . Zelela bi, molbevreden moj Zaročnik, da bi mene tūdi zbičali kak Tebé, bi me križali . .

Tak bi rada vmrla kak sv. Brtalan, vsega ločena, vsega oropana, želela bi, če bi i mene vu vrelj olij vrgli, kak sv. Janoša, če bi me zobje zverine semleli, kak sv. Ignāca pūšpeka z Antiohije, ka bi vničena, zdrūzgana, semleta vredna boža hrana postala. Z svetov Agneškov i svetov Cecilijov bi nagnola svoj šinjek pod sekiro krvnika, i če bi me na gorečo grmado vrgli z Ivankov d'Ark (že med blaženo prišteta), bi med žarjenjom vogelja Jezušovo molbe vredno lme zgovarjala! Če si na tiste moke mislim, štere v časi Antikristuša - doletijo krščenike, o te mi srce bije od veselja, mi vriska od blaženosti, O, kak bi želela, da bi se te moke na mene sūnole! Gospod Jezuš Kristuš, odpri knigo življenja, glej i vidi, ka so doprinesli svetci za Tebe; to vse bi rada za Tebe včiniła, pretrpela, doprinesla! Moj Gospod, moj Jezuš, ka mi poveš ti na te nespametne žele? Da lahko jé na zemlji menjša, slebejša nevoljnějša dūša kak je moja? Pa tvoja milost se je li nanizila k meni i veselila se tomi, ka si še moje deteče želenje spuno, i dnes, dnes mi spuniš drūge žele, velike, od vesoljstva še vekše . . . I jaz sem teh žel mantrnica postala . . .“

I te žele so bile, ka bi vse bila za Matercerkev. Ne samo edna kotriga, nego vse kotrige. Pa veselo je priznala, ka je to mogoče, ar Maticerkev ma Srce, i toga Srca ogenj, ljūbezen šče ona biti. Kak telo, toga niedna kotriga, ne more živeti brez živoga srca, tak ne Maticerkev. I Materecerkvi Srce je pa Jezušovo Srce. Tomi bo ona davala ogenj, zdravje, toplino, bitje pač vse, ka de moglo živeti ono i po njem vse, v vsi Materecerkvi: „Tak želeš pravi dobromi Jezuš, ka sem v srci Materecerkve svoje Matere jaz ljūbezen . . . Ve pa tak jaz vse postanem; ve so pa stem spunjene vse moje žele.“ O kak lepa si ti ljūbezen do dobrōga Boga! Vse je postala za Jezuša, vse njemi je ta dala, kak je priznala z rečni: „Za Tvoje Srce moram dati svoje, Tvojo ljūbezen ti z svojov moram povrnoti.“ Pa li še ne bila, ne mogla biti zadovoljna njena ljūbezen. Ljūbezen do Boga vsikdar več žele, ar Bog nas nezmerno ljūbi! Zato je blažena Trezika tūdi še več, vsikdar več želela za Njega včiniti. Pokleknoła je zato v dūhi pred vse nebeske angele i svetce i se njim je potožila, kak mala je ona, kak malo ljūbi ona Boga pa jih je prosila; kak negdaj Elizeuš prorok v nebo nešenoga Eliāša, naj njoj podelijo svojo *podvojeno* ljūbezen do Boga, z tov šče ljūbiti Jezuša, ar ne more delati kak dūhovniki za Materecerkev. Ljūbiti šče Jezuša i njemi rože trositi pred noge, vsaki hip, rože ljūbezni, ar vsako delo opravi, vsako reč spregovori samo z ljūbezni do Njega i v vsakoj priliki se zataji, kak šte mala je ta, naj samo pokaže, kak

Ga zna ljubiti. Drugo niti znati ne štela, kak ljubiti. Kak krasné so njene reči, štere to posvedočijo: „Ka jaz prošim, za koj se jaz molim, je ne drugo kak ljubezen. Ne vem, ne razmim, ne želem drugo, kak Tebe ljubiti, moj jedini Jezuš.“ Samo njega ljubi, a ljubi ga v Matericerkvi. Vse, ka dela iz ljubezni do Jezusa, dela za njegovo sv. Cerkev, ar se dober Jezuš samo po svetoj Cerkvi more odičiti i ár se duše samo v njej moro zveličati. Vsa ljubezen njenoga srca ide zato skoz Jezušovoga Srca za Matercerkev i otec se vrača nazaj v Jezušovo presveto Srce. Vse duše naj pripela v Jezušovo Srce i vsem dušam naj odpre Jezušovo srcé, zato ljubi to Srce tak nedopovedljivo, za dosego toga namena prosi svoje veliko mantrništvo. Od svojih dobrih del, štere z ljubezni do Jezusa opravlja za Matercerkev etak piše: „Te ničevosti so tina veselje: pri teh smeh počí na lici zmagoslavne Materecerkve (v nebi), njoj lice razveselijo i njeni blaženi prebivalci se bodo z tvojim malim detetom igrali, poberejo njegove raztrošene rože i je v Tvoje roke položijo, ka bi je blagoslovo, z nezmernimi vrednostmi obogato i bi je tak spremenjene trosili, sipavali na trpečo Matercerkev (vice), da bi vtišali njene moke i plamne, na vojskuvajočo Matercerkev pa (na zemlji mi), ka njej pomagajo zadobiti palmo zmage. O moj dobrotivni Jezuš, ljubim Te, a ljubim tudi svojo mater, Matercerkev.“

Čeravno se je v poniznosti čudivala nad velikov, popolnov ljubeznostjov, štero je dober Bog v svojoj neskončnoj dobroti vužgao v njenom srci, je li šla naprej, le naprej, le više v njej. Če njoj pride na pamet smrt, se razveseli, če jo straši misel, ka de v celom življenji samo trpela, postane *popolnoma blažena*, ár njoj to trpljenje Jezuš pošlje, ona si je pa zaslúžila. Trpljenje jo samo potrdi vu vüpanji, ka za oblaki sija sunce, ljubezen njenoga Jezusa i ka ma brate i sestre nad zvezdami, šereg svetnikov i angelov, ki nikdar ne dovolijo, da bi prišla v škrample hüdoga duha, ka de se zato bojala noči trpljenja. Njeno vüpanje je to bilo, ka se nebeski Orel, Jezuš, spústi dol na plen svoje ljubezni, na njeno dušo i jo odnese stalno s seboj v lepo, večno nebo.

I kak je ona mala, nepoznana dušica v nezmerno velikoj meri ljúbila dobrega Jezusa, je iz te ljubezni i za druge duše prosila to ljubezen. Etak se glasi njena prošnja: „Ali zakaj bi pravzaprav jaz želela, da glasim skrivnosti tvoje ljubezni, O moj boži Zaročnik? Ve si pa jeli ti sam tisti, ki me na to včiš i ne bi mogo ti i drugim te naznaniti? Zaistino znam to i zato te s svojov ljubeznostjov prisilim, včini to, vlej svojega božega pogleda ognjeni trak vu jezero-jezerne male duše; proseč te prošim,

odeberi si celi šereg liliomskih malih dušic i včini je vredne za to, ka *do Te ljubile i ka postanejo aldov tvoje ljubezni.*“

K tem sladkim rečam mi niedne reči ne pridenemo, nego samo srce na stežaj odpremo, ka nas dober Jezuš po prošnjah blažene spremeni v žrtve, aldove ljubezni.

Zadnja križna pot. — Pot v nebesa.

Z trpljenjom je dober Jezuš pripravlao čisto dušo svoje za-ročnice za nebesa. Trpela je v celom življenji, a posebno zadnja tri leta pred smrtjov. Svet toti ne znan za to trpljenje, da če bi znan, ne bi postalo to tak zaslužno za blaženo i ne bi teliko sadov nosilo za nas. Bog je skriti Bog, pravi sam od sebe v Sv. Pismi, i to žele, ka so Njemi drage duše tudi skrite. Skrito je bilo trpljenje naše svetice tudi, zvün dobroga Boga za vse njene križe nišče ne znan i ne ve, bo je svet zvedo samo na sodnji den. A keliko nam je znanih njenih križov, nam ti že zadosta svetlo povejo, ka je brez mirnoga trpljenja ne mogoče sveto živeti, še menje pa sveto vmreti.

Pred smrtjov je odkrila svojim sestram, ka je v celom življenji dosta trpela. Dober Jezuš nam je dao to po njej na znanje zato, naj spoznamo, ka če ščemo takše male, čiste rožice postati kak je blažena bila, moremo se opasiti s trnjom. To ne bo pustilo k nam sveta, tela i hüdoga duha, da bi nas zlomili ali vtrgnoli. Petnajset let stara je stopila v oster karmelski red i toga regule popolno obdržala. Če drugo nikaj ne bi prestala, bi to že za dosta bilo za njeno gingavo mladost. Ljubljani oča z žlakom vdarjen med svetom, trpi, ona, njegova „kraljica“ kak jo je zvao pa ostro pokoro drži, ne da bi njemi mogla pomagati. Pa s sestrami se tudi ne mogla tolažiti, štere so pod ednov strehov ž njov vred bile karmeličanke. Malogda jih je vidila i gda je Paula prednica postala, naša blažena je bila tista, štera se je najmenje obrnola v njenoj sobi. Gda je mirala, je že druga prednica bila, ne sestra. Povsod jo je čakao samo križ i ona ne samo, da ga je rada sprejela, še iskala ga je. Ka je v kloštri težavnoga, poniževalnoga bilo, to si je zvolila za sebe.

I kem bliže h grobi, tem ponižnejša je tudi bila. Če jo je što skregao, je neizmerno blažena bila, sladko se njemi je nasmejala i posebno ga ljubila. Dober Bog jo večkrat odliküvao z darom zamekpnjenja. Duša se njoj je vtopila v Boga kak da bi

Gda že v nebi gledala i med tem čutila nepopisno blaženost. A od toga nikdar nikomi ne reči pravila, samo gda jo je prednica od toga pitala, je odkrila tajnost svojega srca v duhi pokorščine. — Ednok jo je jako razžalila edna lajika (sestra službenica), ar njoj je v oči vrgla, ka rože z doma dobljene za več štima, kak od sirot daruvane. Nedužno potvarjanje je veselo prenesla i se pri kitenji rož ravnala popolnoma po zgledi té službenice. Gda je ta ovak dobra dušica sprevidila, ka je naglo sodila i ka je velika blažene poniznost, je obžalivala svojo falingo z globočine srca, jo je prednici odkrila i gda je blažena vmrla, je poklenola k njenim nogam, té kušivala i blaženo prosila za odpuščenje. Pa blažena, štera ni piknjice ne zamerila, naj pomiri pokornico, njoj je odgovorila z ljubeznivim darom. Strašnoga glavobola, šteri jo je leta dugo mučo i za volo šteroga ni premišljavati ne mogla, jo je taki rešila.

Pokorščina njena pred smrtjov se ne da popisati. Vsaka žela ne samo prednice, nego šterekoli sestre je zapoved bila za njo, i kak takšo je spunila. Komaj je prisopala na koruš i si je od trujavosti taki mogla dolsesti. Pa edna sestra njoj pravi, naj stane i ž njimi vred popeva. I nedužen angelček, čeravno ga je mučila vročina i pekle prsi, je celo pešmico sprepevao s sestrami vkup. En drugi hip njoj je sestra dvorjenica tanačivala, naj se šeče. Komaj je vlekla noge za sebov pa li je hodila. I gda so jo druge pitale, ka jo krepí, ka na smrt otrujena ešče lahko hodi, je odgovorila: „Za misijonara se šečem. Na to mislim, ka tam nekde daleč-daleč je opešao v apoštolskom deli, naj vtišam njegovo otrujenost, za njega darujem dobromi Bogi svoje bolečine, svojo onemoglost.“ Dušice, dušice, delajte ve tudi tak, delajte ve tudi tak. Darujte svoje težave za misijonare, za duhovnike, ka duše rešijo. To, o to je tolažba Srca Jezušovoga! Potolažite je dostakrat, o vsaki den!

Duhovno moč je mela vekšo, kak kakšisteč junak na bojišči. Gda je ogenj nastao v samostani, so ga sestre same pogasile po junaškom nastopi naše blažene. Ta duhovna moč jo je krepila, da čeravno je bila gingavoga zdravja, slaboga želodca, čeravno jo je neizmerno rada glava bolela i mraz njoj škodo, vendar od niednih molitev ne je vö ostala, jela je vse, nišče ne znao, ka njej škodi, ka ne i prespala vse svoje samostanske noči v nezakürjenoj sobici s slabim odevalom. Sama je priznala, ka od mraza bi skoro vmrla, a zato nikomi reči ne pravila od toga: tiho je štela trpeti. Pred smrtjov je pa povdarjala, ka je bolše, popolnejše odkriti tisto, ka zaistino škodi zdravji i tu si odpomoči,

ar se dober Bog ne sme skušavati. Ona ga toti ne skušavala, ar po njegovej izvünrednoj milosti je vse mogla prestati, a nam je pa povedala, da si k zdravji pomagamo i Boga ne skušavamo. Povedala je tüdi to, kak jo je sv. Düh presveto, ka je telovno zatajüvanje niti približno ne tak popolno kak düševno, to je, kda se naša vola tere i smo potrpljivi. To je več, kak kakšteč veliki posti, štere si sami zvolimo.

V teh i vseh jakostah je tak junaško rasla i tak visoko narasla njena düša, ka se je dotikala nebe, po tej trkala i glasno kričala: nebe sem vredna, vtrgni me z zemlje, Zaročnik boži. I On ne se je dugo müdio, ne je dopüsto, da bi njegova zaročnica dugo klunkala i prosila za vstop.

Leta 1896. apr. 3. na Veliki petek je dobila prvič nazveščenje od Jezušä, da skoro pride po njo. I müdio se je samo edno dobro leto. Te den je prvič krv vrgla vö. Gda so njene krvne sestre zvedile za to, so jo krotko kregale, zakaj opravlja ostro pokoro, če je betežna i so jo dale na vrastvo, ka se okrepi. I zaistino, na par mesecov je henjao kašeo. Sestri je toti odgovorila, naj se veseli, če je betežna, a bogala je i se je vračila.

Vračenje njej je prineslo zholjšanje, a samo navidezno, stalno to ne je bilo i celo se je poslabšalo njeno zdravje, gda je oprabila za svoje zdravje devetdnevnicu na čast blaženomi mantrnikimisijonari Venard Teophanei. Zdravje je prosila začo, ka bi rada spunila želo hanoiških sester, štere so jo v misijon zvale. A dober Jezuš jo v drügi misijon zvao, gde ne več trüda i težav. Beteg je šo naprej. Postajala je vsikdar slabejša. Komaj je prišla gor po stubaj i edno vero je trpelo, ka se je slačila, tak jo je hoja po stubaj zmantrala. Sobica njena je daleč bila od drügh i to jo je zato veselilo, ka nikoga ne motila i nikoga ne mela k redi, ki bi njej pomagao. Gda so jo sestre pitale, če dosta trpi, je odgovorila, ka trpi, dosta trpi, nego sama je poželeva trpljenje i to njoj dela veliko blaženost. Naprej znati pa ne štela, ka de ešče mogla trpeti, ar je to, kak se je izrazila, bože delo i mi se ne smemo v nje vtikati. Pa z betegom je raseo tüdi drügi križ pri njej. Trpela njoj je tüdi düša. Düšo njej je pokrivala tema, hüdi düh jo skušavao na greh proti veri i vüpanji, celo telo njej je mučo. Pa njeni odgovor je bio: „To mam rada, ka On (Jezuš) šče i ka On dela, gotovo znam, da me On nikdar ne ostavi.“ Gda jo je pa hüdi düh v teli mučo i jo tak močno stiskavao, ka niti moliti ne mogla, je gledala na Marijino podobo i prešepetavala Jezušovo sveto lme, pa premagala ga je.

Odbežao je, gda je dvorjenica blagoslovljeno svečo vužgala kre njé i več ne vūpo priti nazaj. Priznala je sama, ka je to trpljenje za neko vmirajočo osebo prenašala, štero bi hūdobec rad v svojo oblast dobo, zato jo je mučo, ka ne bi mogla moliti i bi zdvojila. Pa vkano se je. Trpljenje je najvekša molitev, trpela je i rešila je vmirajočo osebo, sebi pa zaslūžila nedopovedljivo plačo za junaško zmago.

Pa v morji trpljenja je nebeski Zaročnik pūšćao tū pa tam tūdi svetilke tolažbe, štere so njej naznanjale, ka je On blūzi. Gda se je šetala v ogradi i vidila kak pokriva kvočka (kokvača) z perotami svoje pičke, jo je tolažba Jezušovoga Srca v joč spravila. Puna genjenosti je mislila na to smiljeno Srce i spregovorila: „To mi je vćino v celom življenji, popolnoma me je skr'o pod svoje peroti“ i zatem v potokah točila od blaženosti suzé.

Ar se je njeno zdravstveno stanje vsikdar bole slabšalo, so jo spravili v bolnico, to je v sobo za betežnike, gde jo je doktor lahko obiskao i sestre njej bole podvorile. Teško je zapūstila svojo sobo, naj-raj bi v njej vmrla, v sobi, v šteroj je teliko trpela. V bolnico so za njov prinesli Marijino podobo, štera se njoj je v detinstvi nesmejala. Gda jo je varala, je odgovorila: „Nikdar sem jo ne vidila tak lepo . . . ! Ali dnes samo podobo vidim; nēgo ti (sestra) znaš, da sem te ne podobe vidila.“ En večer je etak skriknola: „*O na keliko ljūbim sveto Devico! Će bi dūhovnik postao z mene, kak genljivo bi predgala od njé! Pravijo, ka je nedosegljiva Ona, pa rajši bi to mogli trditi od Njé, ka je naš zgléd, šteroga smo dužni nasledūvati. V prvoj vrsti nam je mati i samo zatem kraljica.*“

Ednok je čūla, kak da bi nekde daleč igrali. Blaženo si je mislila nato, ka de skoro čūla krasne pēsmi . . . pred vsem pa ka de ljūbila, vekomaj ljūbila tam Boga, ka je najvekša blaženost zvoljenih. — Sestre so znale, kak rada ma rože, zato so njej je nosila. Ona je pa na križ devala, križ pa obinjavala. Ednok so rože dolspokapale; dale je vse gorpobрати, ár rekši do ešće potrebne, pravila je. I zaistino njeni častilci so odnesli te partice i celo čūde so se godile po njih. Prinesle so njej sestre tūdi svetoga misijonara Venard Teophaneja ostanke. O z kakšov radostjov jih je sprejela, ona tūdi misijonarska Jezušove smiljenosti.

Toga svetnika je zato mela posebno rada, ar je bio eden tistih svetnikov, v koga življenji ne nikaj posebnoga, koga zato vsaki lahko nasledūje i ar je jako ljūbo Nevtepeno Devico Marijo i svoje. Veliko vroćino je čūtila, pa sestra njoj je li mogla k nogam kanto z vroćov vodov devati. To njej je préveć povek-

šalo žejo. I ar se tožiti ljudem ne štela, je samo Jezusi pošepetnola: „Tvoje malo dete jako žeja.“ Pa komaj to spregovori, že presveti dober Jezus sestro, pa njej prinese hladilno pitvino i jo nosi odsehmao vsaki den redno.

Poleg vsega trpljenja njej je leval dober Jezrš tudi mir v dušo za tolažbo: „Dosta trpim, jako dosta, pa li me tihi nebeski mir napuni, vsaka žela se mi spuni i jaz se vupajoč vupam.“ Zgodilo se je tudi, da je štigliček prileto na njeno posteo skoz okna i na njej veselo skakao; malo pred smrtjov pa je grlica priletela v sobo i razveselila betežnico, ar njej je v spomin prinesla reči božega zaročnika: „Glas grlice se čuje v našem kraju, stani, prijateljica moja, globica moja, lepota moja i pridi, zima je že minola.“

Minola je. A prle, kak se odseli sladka golobica k Jezusi, še šest dobrih tjednov more minoti. Leta 1897. jul. 16. na god. škap. Dev. Marije so jo prečistila zadnjič. Zavolo betega v želodci ne mogla več božega Tela v sebi obdržati. Pa kak rada se je ona prečiščavala! Vse moči si je vkup pobrala večkrat i se vlekla k oltari, naj samo dobi, koga naj raj ma, Jezusa. Zdaj niti k Njemi ne sme več. Pri tom zadnjem prečiščavanji si je dala po sestrani sestri Mariji (Guerini) spopevati to krasno pesem:

Najslajše je vmreti: od ljubezni vmreti;

To je mantrništvo dano mojmi srci.

O vi kerubini, zdigni se Van viža,

Ar kak čutim, konec žitka se mi bliža!

Ljubeznivi Jezus, z ljubezni umreti!

Več ne vem želeti . . .

Julija 30. je dobila slednje mazanje. Z blaženim obrazom je za tem pravila: „yrata moje kmične temlice so se cdprla, i jaz se veselim, radujem, posebno odkar so me prečastiti gospod ravniteo zagotovili, ka dnes takšo dušo mam, kak dete, štero je dnes krščeno.“

Po slednjem mazanji je prosila prednico, naj njej dovoli, ka sme vmreti. A ar so njej ta dovoljenja ne dali, ka bi smrt prosila od Jezusa, je Toga prosila, naj se ne spozabi, ka je v evangeliumi pravo, ka pride naglo, kak tolvaj. Naj tudi po njo pride nedovedoč i si vtrgne dol grozd njene duše.

Smrt se njej je bližala, kak je to že pred tremi leti naznačila, ka v toj mladosti bo vmrla. I kem bole se bližala, tem bole se bliščala njena duša. Sestre so njoj prinesle v dar pune vlati.

Odgovorila je nato, ka je to zdaj njena dūša, štera je vse od vzgoraj dobila i ka to dobroto bode tak plačala dobromi Bogi, ka se bo za dūše skrbela, ka bo dol na zemljo k njim hodila, naj ga samo ljūbijo: „Po smrti bom rožni dež sipavala na zemljo. Moje pozvanje je to, naj drūge navčim ka tak ljūbijo Boga, kak sem ga jaz ljūbila. Rože svojih malh zatajūvanj moramo trositi pred Jezušove noge i z božanjom Ga moramo za sebe pridobiti. Z tem sem Ga tūdi jaz razočarila i vūpam se, da me On tūdi sprejme z posebnov ljūbeznostjov.“ I sprejao jo je. Doktor je pravo: „Pravi angeo je to! Ne moremo je zvrāčiti, to dūšo je dober Bog ne za te svet stvor.“ Ne jo je. Tū se je samo prikazala kak zvezda repatica i vtonila je za tisto večno nebo, šteroj je sunce Jezuš, zvezde pa njegovi svetniki. Bolečina je vsikdar večša postajala. Več se niti genoti ne mogla. Vse jo je bolelo, ešče šepetanje okoli postele, pa li se je smejala. Premolila je cele noči, spati itak ne mogla. Kak je v zdravji med delom bila popolnoma vtopljenā v dobre misli, v pogovore z dobrim Bogom, tak tūdi zdaj v betegi i vmiranji. Mislila je samo na Boga. Veselo je šla v smrt popolnoma vdana v božo sveto volo. I vmirati je štela brez vse tolažbe, kak Jezuš na križi. To miloščo je prosila od Bl. D. Marije en dēn pred smrtjov, sept. 29.

Sept. 30. popoldné ob polpetih se je začela smrtna vojska. Smejala se je . . . znoj jo polevao . . . Križ je držala . . . sestre so jo obdale i molile . . . Obrne svoj pogled na Marijino podobo i jo prosi pomoči na smrtno vōro, prednico pa pita: „Dobra mati, jeli je to že smrtna borba? Jeli vmerjem že?“ „Ja, moje dete odgovori ta — to je že smrtna borba, ali Gospod Jezuš jo mogoče poduža za pár vōr.“ Vdano odgovori na to: „No dobro je tak . . . dobro je tak . . . O niti piknjice ne bi rada menje trpela.“ Zatem na križ pogledne i spregovori té zadnje reči: „O ljūbim Ga . . . Moj Gospod, moj Bog, jako Te ljūbim. Zdaj glavo na desno nagne, naglo se zdigne i od blaženosti v nebeskoj svetlobi bliščeče oči vrži na podobo Bl. D. Marije, kak da bi jo kakši mili glas zvao . . . i narodi se v nebi nova devica: *Jezušekova Trezika*.

Pokop. — Čūde.

Telo svete mantrnice je štiri dni ležalo na mrtvečom odri. Ne jo je vmoro toti meč preganjalca Materecerkvi, a ár jo je morila ljūbezen do Nje, jo zovemo za mantrnico. So najmre tūdi mantrniki ljūbezni, štere ne vmori trpljenje i nasilna smrt, nego

ljubezen do Boga. Takša je bila i naša svetica. Ne je gorela na grmadi a zgorela je od ljubezni. Pokopali so to sveto mantrnico ljubezni na štrti den, na den sv. Ferencu asiškoga, toga velikoga mantrnika ljubezni, komi je ta celo Jezušove petere rane vtisnola v sveto telo. Veliki šereg duhovnikov je prišo na sprevoz . . . še vekši je slavio pri njenom odhodi v nebo den rešenja svoje duše, den ponovljenja stare gorečnosti, den, šteri je zapečato njuvo gorečnost, stanovitno gorečnost . . . svetost. Pokojna je dosta molila za nje, naj rešijo duše Jezusi.

Pri pokopi takšega tela ne čūda, če je edno deset let staro dete čūtilo močen dišec od lelij, čeravno cvetečih lelij ne bilo pri mrtvom teli . . . Ne čūdo, lelijo Jezušovo so zakopali . . . Ne čūdo, če so palmino vejico, štero so dobre sestre mrtvoj v roko položile še za trinajset let popolnoma zdravo najšle v njenoj roki, gda se njoj od cerkvene oblasti grob odpro . . . Ne čūdo, ve je mantrnici služilo znamenje zmage, palma vu roko . . . Ne čūdo, če je v njenoj sobi neka sestra čūtila vijolični dūh, čeravno betve rožic ne bilo v njej — ne čūdo, ve je vekše pokore malo što delao za svoje velike grehe, kak je ta nedužna duša za svoje male falinge . . . Ne čūda, vijolica je bila v to sobo priseljena duga leta . . . Ne čūda, če je edna nūna čūtila, da njoj neko nevidno bitje sladki ljubezni pun kūš pritisnilo na čelo . . . Ne čūda, ve se je odselila v nebo zato, da ljubezen prinese na zemljo. Ne čūdo, če sta dve sestri vidile svetli trak i svetli venec zdigavati se iz zemlje proti nebi . . . Ne čūdo, ve se je Jezušova z svetlobov venčana zaročnica odselila za Njim v nebesko svetlost.

Pa čūdna znamenja, štera so se vršila do pokopa, so se po pokopi vsikdar bole povekšavala i se spremenila v čūde, štere je Maticerkev za prave čūde spoznala i štere so pokojno letos za 26 let po smrti na oltar zdignole z častnim naslovom: *Blažena Terezija Deteta Jezušu* ali po našem povedano *blažena Jezušekova Trezika*.

Na stotine molitev je posluhno dober Jezuš i zvršo čūdnih del, štere so Njem i v stiskaj bodoče duše po priprošnji blažene Trezike zročile. Vseh popisati je ne mogoče. Ništerne pa v naslednjih vrstaj bār na kratci omenimo.

Blažena se je prvič prikazala l. 1910. jan. 16. sestri Carmeli, karmeličanki v Gallipoli-ji na Italijanskem i njoj je prinesla 500 frankov penez, ar je samostan bio v jako velikom pomenkanji. To darūvanje je ponavljala, dokeč dobre duše neso zvedile za nevoło sester i njim priskočile z milodari na pomoč. Zvūn teh

darov je pokojna, štera se je sestri Carmeli večkrat prikazala i njoj naznanila, ka njeno telo bo sprhnelo, a njena pot je varna, so vse sestre čutile tudi duševno pomoč blažene, i so rasle v jakostaj. — Gđa je l. 1910. sept. 5. i 6. ponoči zdignola cerkvena oblast gor telo blažene, i je djala v novo drvo, se je vidilo, ka telo razkaplje, prhne, samo vejica palmova v roki je ostala nevražena. Blažena si je to miloščo sprosila od dobrog Boga, naj sprhne njeno telo, se pomeša z zemljov, ka njene ostatke veter raznese po celom sveti, ka bi ž njimi tak po celom sveti mogla dušicam dobrote deliti. O kak velika ljubezen, kak velika poniznost je to.

Leta 1913. jan. 24. je iz teškoga betega ozdravila gospa Mac Nelis Mary v Hollymounti na Irskom po priprošnji blažene Trezike Jezušekove, štera se je prikazala štiriletnoj deklici betežnice i njoj izročila šest tak dišećih znežink (podleskov), kakših zemlja ne rodi. Pri prikazni so se bliščale posebno, blažene roke, kak je potrdilo detece. Oba teva gornjiva dogodka je potrdila cerkvena oblast kak svedoćanstvo zanesljivih oseb.

Svoje povrnenje k katolićanskoj veri iz Proste Cerkve (škotska protestanska kriva vera) po priprošnji blažene Jezušekove Trezike pa sam evangelićanski pastor Grant. I. Aleksander prizna v svojem pismi, štero je prednici v Lisieux poslao. Te vućeni i jako dobrog srca farar je ednok prećteo njeno življenje i to ga je tak genolo, ka je premagao neizmerne borbe i postao katolićanec. Blažena njemi je pravila v njegovih vojskah: „Tak ljubijo Svetci v Gospodi Jezušu Kristušu! Pazite samo na mene! Zvolite si moju malo pot, ta pot je varna i jedino ta je poistini varna.“ Pa gđa so se dvomi v duši toga dobrog farara povekšavali i ga hūdi dūh skūšavao, naj povrže to novo nakanenje, ka bi postao katolićanec, naj se drži svoje vere — je vu velikih stiskah proso pali bl. Trezike pomoć. Ta njemi je pa odgovorila: „Zakaj prosite za moju pomoć, će nešćete svete Device (Marije) poznati i njene pomoći prositi.“ Kak da bi z nebe treščilo, so prehodile te reći blažene vojskūvajoo dūšo. Spoznao je pot, na štero more stopiti: K materi Jezušovoj more iti. I obrno se do Nje z prošnjani blažene pa postao l. 1911. apr. 20. katolićanec. Iz zahvalnosti do Bl. D. Marije i blažene si je pri sv. krsti zebra obe imeni: Franc-Marija-Terezija. Od toga dneva etak piše povrneni: „Kakši svetek je bio to za mene! Svetio sem jaz te! Tak lepih svetkov je već ne melo moje življenje! Nikdar ga ne pozabim.“

Leta 1918. se je štampala že širta kniga od overovljenih

čud, štere so se po blažene priprošnji zgodile. Blažena je pomagala vsem, ki so se z vüpanjom k njej obrnoli, zaistino je držala svojo obljübo, ka po smrti bo rožni dež levala na zemljo. Ozdravila je betežnike. Na njeno prošnjo so iz velikoga betega brez zdravniške pomoči ozdravili: Alojzija Debossa v Remsi l. 1902. Jouamac, kertesica l. 1908. v Londoni, to leto so ozdravili še na čüden način po priprošnji blažene Marjeta Chabaud v Issy-i iz teške želodčne bolezni naglo pred prečiščavanjom, redovnik-trapist Marija Pavel v Taregi na Španjolskom, ravnotak po ednoj niti iz obleke blažene naenkrat od želodčne rane; sestra reda obiskavanja Marijinoga Marija Benigna v Caeni od želodčne rane; od vküppotegnjenja želodca nekoga plebanoša že vmirajoča slüžabnica v Anjou-i, dete zamorke na otoki Madagaskar, redovnik trapist v Kanadi od rane na koleni v ednom hipi. Leta 1910. so ozdraveli: deklica v Loire-i od hrome noge, na štero že tri mesece ne stopila i redovnica reda naše ljübe Gospe v Sevilji od raka v želodci.

Leta 1912. je 578 osebam sprosila blažena čüdežne miošče. Med temi omenimo te. Angelo Soria v Larvodrugi na Španjolskom je rešila slepote na desnom oki i v Montreali mladenko Florencio Parenti na smrt betežno v ednom megnjenji ozdravila; Jožefa Fransenns v Belgiji je rešila teškoga betega v grli; Marijo Castain v Asti pa edno noč hüde rane i Marijo O, Dr. scoll v Perthi (Australija) v ednom hipi od ran na nogi, štere je že deset let nosila; Berto Godin v Amiensi teške rane edno noč, gda se njej prikazala i Ano Rancoule v Carcassone-ji, šteroj bi doktorje nogo mogli odrezati, v štiraj dnevaj; grofico Idenko Thun v Pragi od pljüčnice, v šteroj je melu 40 stopinj vročine; i gda se to zgodi, se v sobi razširi düh vijolični; Marijo Kristino Blachère-Tailhand iz Prade hipno iz prek dve leti staroga betega.

Pa ne samo zdravje, delila je blažena tüdi drüge časne dobrote. Na priliko rešila je trapista M. Pavla iz Tarega na Španjolskom pri nekoj raztrelbi, kde je bio v smrtnoj nevarnosti. Ali neko redovnico v Njujorki, štero je povozo tramvaj i se njej ni najmenjša poškodba ne pripetila, ár se njoj je vidilo, ka je v nebeskom zraki i na mehkom ležišči, gda jo je strašen ter tramvajskih kol vküpdrüzgao.

A če je blažena pomagala i pomaga svojim bratom i sestram, štere tak iskreno ljübi v telovnih potrebčinah, o koliko bole njim pomaga v düševnih. Ve je njeno nedužno mantrniško življenje ne melo drügoga namena, kak rešiti düše, za teh rešenje sipavlje zato največ rožic z nebes. Že pri telovnih ozdravljenjah i časnoj

pomoči je blažena vsikdar prinesla tudi za dušo pomoč, a esče bole je pa to posebi učinila. Nešteto je število tistih ubogih grešnikov, kem je sprosila povrnjenje kak i tistih, kem je poskrbela stanovitnost v dobrom, popolno življenje i blaženo smrt. Kaj rada pomaga blažena tudi dečici vu vseh telovnih i duševnih potrebah. Nešteto jh je že čudežno ozdravila i napunila z sladkim duhom nedužnosti. „Kraljica malih“ je ona. O da bi stariši njej zračali svoje male, kak srečni bi bili. Nikam inam bi je ne vodila blažena kak po Bl. D. Mariji i sv. Jožefi k Jezusi. Sem bi je vodila, na Jezusovo sladko Srce. O kak blažena bi bila tū deca, i kak zadovoljni ž njimi njuvi starišje!

En duhovnik, ki je velike milošče dobo od blažene za sebe i svoje vernike, piše: prosim na kolenih svoje sobrate (duhovnike), naj stavijo vse zavūpanje v to božo zvoljenko. Naj mi verjejo, da sestra Terezija ljūbi duhovnike, kak je ljūbila Jezusa na zemlji. Ali lahko ne je duhovnik po svojoj oblasti i svojem smilenji Jezus? Ne poznajo vnogi, kakšo moč i gorečnost hrani ta sveta karmeličanka za posvetitev duhovnikov. To mi je dala razmeti ne samo s skrbjov, štero nosi do mene, nego s posebnov prikaznijov, v šteroj mi je pokazala nebo i mi pripročila, naj delam skupno ž njov za posvetitev svojih sobratov duhovnikov“. Jaz k tem rečam svojega sobrata-duhovnika samo dodjati mam. Milosti, štere sam po toj blaženoj duši dobo, se ne dajo popisati i zato z srcom na stežaj odpretim prosim vse duše, kim na srci leži zvišanje Jezusove svete Matereckrvi, naj k blaženoj Tereziji zračajo dosta i predostakrat duhovnike i za nje se njej na čast kaj zatajūje: drage sobrate pa prosim, naj poleg skrbi za svoje posvečenje tudi trūd vseh svojih prizadevanj v dušnom pastirstvi i vse svoje brige mirno položijo v roke blažene Jezusove Trezike. Uspeh bo popolen. Njena pot je varna. Ona v sveto Družino vodi i duhovnike i vernike. Hodimo k njej, da nas pripela v Betlehem — Nazaret, da nas pripela v molitvi i v deli k Bl. D. Mariji i svetomi Jožefi, šteriva živefa samo za Jezusa.

Devetdnevnica na čast blaženoj Jezuškovej Treziki.

Skoz devet dni opravi sledečo pobožnost:

1. Čti nekaj iz življenja Blažene vsaki den!
2. Bar edno zatajūvanje (mirno trpljenje, potrpljivost) njej na čast darūj vsaki den za celo sveto Matercerkev, predvsem za dūhovnike.
3. Vsaki den opravi to molitev: Blažena Trezika, ki si bila goreča častilka maloga Jezuša i njegovoga tužnoga, trpečega obraza, ki si nateliko ljūbila Jezuša, božega Zaročnika svoje deviške dūše, da si celo svoje življenje preživela i tūdi dokončala z ljūbezni do Njega v samom trpljenji, naj se On odiči po njegovih dūhovnikah, prosim te ponizno, draga sestrice, trosi po svojem obečanju v obilnosti rože božih milošč na Jezušovo sveto Matercerkev, posebro na njegove slugе, meni pa prosi miloščo... (tū povej, ka želeš dosegnoti, jeli zdravje, ali rešenje od greha kakšega, ali moč za obladanje skūšnjav, ali mir, ali kajkoli). Dragа sestrice, jaz ščem ljūbiti Jezuša, o pomagaj mi! Zroči moje žele, prošnje Bl. D. Mariji i sv. Jožefi i po njima presladkomi Srci Jezušovomi! Vūpam se trdno i močno, da ne zavržeš moje prošnje. Amen.

4. Med devetdnevnicov se bar ednok prečisti. Če to včiniš vsaki den, je tem boljše.

5. Deseti den se zahvali Blaženoj za dobljene milosti. Najlepša hvala je, če se prečistiš i ljūbljenoga Jezuša Njej darūješ za hvalodavanje z tem nakanenjom i obečanjem, da ga vsikdar bole i bole ljūbiti ščeš.

Blaženo Jezuškovej Treziki!

Edno prosim, brat od tebe,
Sveta sestra, Trezika:
Naj ljūbezen me prevzeme
Za ljūbljen'ga Jezuša!
Naj ta ljūbav, čista, vroča
Vniči vse, — kaj mam za sé!
Smrt mi ona naj povzroča!
Nebo taki naj odpré!

Srčen.

Zahvala bl. Dev. Mariji.

V velkoj smrtnoj nevarnosti sam proso Marijo za pomoč pa me je poslušnola, zato se njoj na tom mestu javno zahvalim. Marija je i bo pomagala.

St. V. Dokležovje.

Zahvala bl. Jezušekovoj Treziki.

Zahvalim se blaženoj Jezušekovoj Treziki za dobljeno zdravje i več milosti.

V. Ž. Črenšovci.

Popravek.

Na strani	v redi	mesto reči	naj se čte:
2	2	misli	mili
4	16	starišnje	starišje
6	28	pogreške	pregreške
6	31	meterna	materna
8	5	obleki	obleko
10	24	oblübila	oblübilo
10	32	obdržalo	obdržala
10	41	meše	meši
11	12	spisamo	spisano
11	15	plše	piše
11	26	malana	mala
12	33	diše	piše
12	38	ze	že
12	41	klinci	klíci
13	20	požabila	pozabila
13	24	Sle	Šle
14	33	milosit	milosti
14	36	okrepčama	okrepčana
14	38	Šta	Šla
15	10	obtežala	obetežala
15	25	smehov	smehom
15	34	Matercerkvi	Materecerkvi
17	13	dobili	dobi
21	16	z svojem	vu svojem
24	21	s Trezika	Trezika
25	24	jnbileja	jubileja
25	26	nezadovoljni	nezadovoljni
25	29	tiso	tísto
27	19	povrnolo	povrnola
28	zadnjem predzadnjem	zaročila	zaroči
29		sprejceo	sprejeo
30	9	arkoga	ar koga
30	29	posteli	postale
30	35	se	ne
31	18	teškače	teškoče
33	37	hoštijev	hoštije
35	35	njeno	njene
36	11	navink	novink
37	4	vi	bi
38	16	nevkaljem	nevkaljen
40	34	prište	prišle
42	2	betežno	betežno
47	15	z ve me	ve me

Jezen Srca Jezušovoga, mi menka v srci vsaka bōjazen. Miseo na moje falinge me znizi i nagne, ka naj se nikdar ne naslanjam na svojo moč, nego na svojo slabost. Pa še več mi guči ta miseo od Gospodove ljubezni i smilenosti. Če svoje falinge z vūpanjom vržemo v čistilni ogenj ljubezni, se lahko té ne vničijo popolnoma? Znam, ka so v nogi svetci nekšji deo svojega žitka v zvūnrednoj pokori preživeli, naj zdostijo za svoje grehe. Ali ka ščemo? Ve: „je v hiši nebeskoga oče dosta prebivašč.“ (Jan. XIV. 2) Jezuš je pravo to i jaz po poti, štero je on pokazao, hodim, i si prizadevam, da se kem menje brigam za sebe. Brez zadržanja prepūstim svoje srce Jezušu, po svojoj voli naj dela v njem. (1897. jun. 21.) — VI. Na toj zemlji je vse minljivo, samo nebeski Krao se obnaša vednakō do svojih prijatelov. Odkar je zastavo križa visiko pōdigno, vojskūjmo se v njegovej senci i zmaga de naša. „Misijonarov življenje je sam križ“ — pravi Venard Teofan — i to tūdi: „Trpljenje je prava blaženost i mreti moramo, da moremo živeti.“ Brat moj, začetek vašega apoštolstva zaznamenūje križ: veselte se. Jezuš rajši po trpljenji i preganjanji potrdi svoje kraljestvo, kak po imenitnih govorah. Tak pravi: Malo dete sam i ešče ne vem gučati. O. Marel je z vami eden den bio posvečen i je tūdi ne znao govoriti. Pa li je zadobo že palmo. Bože misli prekosijsko naše. Gda sem zvedila, ka je mro mladi misijonar, predno bi samo vido mesto svojega delovanja, sem volo dobila k njemu se moliti. Kak da bi z nebe, z dičnoga šerega mantrnikov gledao dol na mene. Pred ljudmi njemu gotovo neide nazivanje mantrnika, ali pred Bogom je té tihi aldov ednakovreden z onim verospeзнаvalcov. Čeravno pred Bogom samo popolnoma čisti se smemo prikazati, pa li znam, da je Bog neskončno pravičen. Njegova pravičnost, štera teliko ljudi prestraši, tvori moje veselje i moje vūpanje. Ar pravičnost ne pomeni samo ostročo do grešnikov nego i priznanje dobrega namena pa plāčilo jakosti. Od bōže pravičnosti ravno teliko čakam, kak od njegove smilenosti. Zato, ka je pravičen, „ka je sočūten, ka je ljubezniv i žmetno kaštiga, ali pun je z smilenostjov. Ar pozna naše slabosti i zna, ka smo prahi. Kak ljubezniv je oča do svoje dece, tak smileni nam je Gospod.“ — Brat moj! Če te tolažljive, lepe reči kraljevskoga proroka čūjemo, kak bi mogli dvojiti v tom, ka Gospod odpre svojoj deci svoje kraljestvo, štera ga ljūbi, štera je za njega vse aldūvala, štera je ne samo svoje družine i svojega doma ostavila, ka bi drūge na spoznanje i ljūbezen Boga pripelala, nego je ešče pripravna svoje življenje dati za Njega. Prav ma Jezuš, gda pravi, ka od te ljūbezni nega vekše. Pa kak bi mogo dovoliti, da bi ga što prekoso v njegovej velikodušnosti? Kak bi mogo čistiti v plameni ognja tiste dūše, štere je vničo ogenj njegove bože ljūbezni. Glejte, keliko sem gučala, da bi mogla svoje misli izraziti i li ne se mi je to posrečilo. Samo to sem vam štela povedati, ka so misionarje po želi i hrepenenji vsi mantrniki i zato izmed njih nieden ne more priti v vice. Tak si premišlavam, brat moj, od bože pravičnosti. Moja pot je samo vūpanje i ljūbezen. Ne razmim tistih dūš, ki se bojijo svojega dragoga Prijatelja. Če včasī štem kakše navuke, šteri trdijo, ka je popolnost z mnogimi teškočami zdrūžena, moja mala dūša hitro opeša. Hitro denem strani znanstveno kn'go, štera mi samo glavo zmeša i srce posūši i si naprej vzemem sv. Pismo. V njem vse svetlo vidim. Edna njegova reč mi pred dūšov odpre nezmerne dalečine. Popolnost se mi lehka zdi. Spoznam, da je zadosta, naj spoznam svojo ničevost i se kak dete vržem v bože naroče. Lepe knjige, šterih ne razmim i šterih za sebe ne morem rabiti (nūcati), prepūstim velikim dūšam, letečim dūhom i

veselim se svojoj malenkosti, ar „samo deca pride v nebesa i oni, ki sò deci spodobni.“ (Mat. XIX. 14.) Hvala Bogi ma naš nebeski dom dosta stanov. Da če bi samo iz tistih stao, šterih popis i pôt mi je nerazumljiv, bi ga nikdar ne zadobila.“ (1891.) — VII. Vaša duša je dosta vekša, kak da bi se držala zemelske tolažbe. Vi bi že v nebesah mogli biti, ar je pisano: „Ki gde ma svoj kinč, tam ma i svoje sice“ (Mat. II. 21.) Pa je lahko ne Jezus naš jedini kinč? A On je pa v nebi, zato si more i vaše srce tam stan najeti. Naš dragi Zveličiteo je že davno pozabo vašo nevernost, zdaj se že samo vašoj želi po popolnosti veseli. Ne ostanite, prosim vas, i naduže pri njegovih nògah. Nasledijte prvo navdúšenje, štero vas v Gospodove rokè odpela. Tam je naše mesto i iz vašega zadnjega pisma še od ovih bole vidim, ka ne morete po drugoj poti priti v nebesa kak vaša mala sestricea. Prav mate: Jezusovo Srce bole žalostijo njegovih prijatelov vnoge nepopolnosti, kak od sovražnikov včinjene velike falinge. Pa li, brat moj, to je te samo tak če se njegovi privadijo k pomenkanji ljubeznivosti i Ga za njo ne prosijo odpúščenja: „Te rane, štere na mojih rokah vidite, sem dobo v hiži tistih, ki me ljubijo.“ (Zach. VIII. 6.) Tem vekše veselje spravijo Jezusi, ki ga radi majo i po vsakoj maloj falingi k njemi pribežijo i ga prosijo za odpúščenje. To pravi svojim angelom, ka je pravo razsipnoga sina oča svojim slugom: „Potegnite njemi prstan na roko i veselimo se“ (Luk. XV. 22. 1897. jul. 13.) — VIII. V nebesko domovino me Gospodova reč zove i vüpanje, ka mo Ga ednok li po svojoj völli mogla ljubiti i miseo, ka do Ga po meni še vnoge druge duše ljubile, štere do ga na vse veke hvalile. Nikdar sem ne prosila dobrega Boga, da bi mlada vmrla. To bi bojazljivost bila. Ve od svojega detinsva mao sam v srci bila osvedočena, ka ne bom dugo živela. Čütim, da po skupnoj poti pokažem, kak morete veslati na zburkanom morji življenja. Tak kak ljubeče, vdano dete, šteromi je zagotovljena očina ljubezen i zna, ka vu vöri nevarnosti ne bo samo. O da bi vam mogla gučati od ljubeznosti Jezusovoga Srca, i od vsega, ka to od vas čaka. Vaše zadnje pismo mi je zbuntalo srce. Spoznala sem, da je vaše srce sorodno mojemu, ka ne stopa po trdih stubah bojazni gor, nego po vlačalnici ljubezni se zdigava proti nebi. Ne čüdivam se tomi, ka vam je vüpanje do Jezusa teško. V ednom dnevi ga ne moremo dosegnoti: Ali gotovo znam, da bom vas na toj poti naprej spravila, če sem se že ednok rešila terha toga mrtelnoga tela. I z sv. Augustinom naskri lahko i vi pravite: „Teža ljubezni me vnese“ (1897). — IX. Mogoče niti na sveti več ne bom, gda bodete te kratke reči čteli. Ne vidim vu bodočnost, ali teliko že z gotovostjov lahko trdim: Zaročnik pred vratami stoji. Samo čüda bi me mogla zadržati na toj zemlji pregnanstva, i ne mislim, ka bi Jezus čüdo delao za mene, ar nepotrebno ga nikaj ne dela. Brat moj! Kak rada vmerjem! I ne sem zato blazena, ar se ednok že rešim zemelskoga trpljenja. Nasprotno, ravno z ljubeznostjov zdrženo trpljenje sam si poželega v dolini teh sov. Rada vmerjem, ar bom tak tistim dušam, štere rada mam, na vekši hasek. Jezus je vsikdar tak ravnao z menov kak z svojim car-tavim detetom. Istina, ka me je njegov križ od zibelke sprevaljo. I te križ me je navčlo na strastno ljubezen. (1897. jul. 26.) X. V tistom hipi, gda se pred Bogom prikažem, bom bole razmela, kak gđakoli inda, ka mi je samo edno potrebno: Za Njega delati, za sebe i za stvorjenja nikaj ne včiniti. Vaše srce tüdi samo Jezus šče meti i ravno zato dosta morate trpeti. Ali kak veliko veselje vaš obide tisti hip, gda se v nebo preselite. Ne vmerjem, v življenje idem i vse tisto, ka sem vam tü na zemlji ne mogla povedati, vam nazvestim še iz drugoga sveta. (1897. avg. 17.)

Teh deset pismen je pisala blažena misijonari, koga si je za duhovnoga brata zvo-lila, zadnje en dober mesec pred smrtjov. A vsa ta pisma so pisana i vsem duhovnikom, ar vsi majo enoisto misijonsko pozvanje: diše rešiti. Vsem duhovnikom je blažena pomoč-nica vu rešenji dš. Za vse duhovnike, posebno pa svoje domače prosite, dobre duše, blažene Trezike pomoč. To želo naznanjajo pisma blažene. Prosite jo dostakrat: Blažena Jezusčkova Trezika, prosi za duhovnike vse, posebno za naše, ka rešijo i na veliko po-polnost pripelajo naše dušice.